1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ TÜM BARIŞSEVERLERE KUTLU OLSUN!

ilerici YURTSEVER gençlik

Yıl:3
2.9.1978
500 kr
63

ulusal bağımsızlık ve barış savaşımı ayrılmaz bir bütündür!

ANTİ_EMPERYALİST, ANTİ_FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN İLERİ!

YARIŞMA

BARIŞ SAVAŞIMI ve İÇGERİCİLİK

ABD emperyalizminin harpçi politikasının bir «gereği» olarak, ülkemizin NATO, CENTO gibi emperyalizmin saldırgan blokları içinde yeralması, yıllardır, Türkiye halkının, barışçı güçlerin tepkisini çekmiş ve çekmektedir. Bu tepki belirli zamanlarda militarist güçlere, savaş kışkırtıcılarına karşı anlık çıkışlar biçiminde ortaya çıkarken birçok kere de örgütlü bir barış hareketine dönüşmüştür. Ama şu gerçek ortadadır ki, gerek birinci durumda, gerekse de ikincisinde olsun, özünde adil ve kalıcı bir barış istemini somutlayan tüm bu hareketler içgericiliğin bu konudaki saldırılarına karşı bir başkaldırış olmuştur.

Türkiye'deki barış hareketinin geleneği çok eskilere dayanır. Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin utkusu tüm dünyayı sararken Türkiye ilerici güçlerini de etkilemiş ve genç Sovyet devletinin barışçı politikası Türkiye'de de yankı bulmuştur. 1918 yılında, içlerinde daha sonraları Türkiye Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi Sekreterliğini yapan R. F. Baraner'in de bulunduğu, İstanbul Üniversitesi'nden bir grup öğrencinin, Lenin'e **Nobel Barış Ödülü** verilmesi için kurdukları komite ve yaptıkları eylemler bu yankının en somut örneğidir.

Bu çıkışı izleyen yıllarda ve daha sonra, Türkiye ilerici hareketine konan kesintisiz yasak barış hareketini de etkilemiş ve barış konusunda 1946'lara kadar çok önemli çıkışlar kaydedilmemiştir.

1946 SONRASI VE BARIŞSEVERLER CEMİYETİ

1946 yılında, Cemiyetler Kanunu'ndan yapılan bazı değişikliklerle sınıf esası üzerinden dernek kurma yasağının kalkması ve çok partili düzene geçişle başlayan siyasal hareketlilik, Türkiye'deki ilerici nitelikli hareketlere bazı nisbi özgürlükler sağlamışsa da bu çok uzun ömürlü olmamıştır. Türk burjuvazisiyle toprak ağalarının desteğini sağlayarak 14 Mayıs 1950'de yapılan milletvekili seçimlerinde Demokrat Parti'nin iktidara gelmesi, 1946'larda kazanılan nisbi özgürlüklerin yokolmasının yanında ağır baskı ve terör koşulları getirmiştir.

Bayar - Menderes despotluğunun iktidara geldiğinde ilk yaptığı iş, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlere sadakatını ispatlamak oldu. Barış için savaşım veren yayın organlarına ağır baskılar uygulandı. Örneğin bu dönemde yayınlanan, sık sık mahkemeye verilen, baskı altında tutulan ve en sonunda kapatılan haftalık **«Yeni Başdan»** adındaki gazetede **«halkların barış için yürüttükleri mücadeleyle ilgili haberler çıkmakta, Türkiye'nin barışçı bir dış politika gütmesi gerektiği vurgulanmaktaydı»**. Türkiye halkının barış istemini yansıtan bu gazetenin de diğerlerinde olduğu gibi ömrü çok uzun olmadı.

Yine bu dönemde, ABD'nin Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne karşı giriştiği saldırıya Türkiye'den işçi, emekçi çocuklarının gönderilmesi halk arasında tepkilere yolaçtı. 4500 askerin Kore'ye yollanmasından kısa bir süre önce, 21 Mayıs 1950'de, Behice Boran, Adnan Cemgil, Muvakkar Güran ve diğer bazı aydınlar tarafından İstanbul'da Türk Barışseverler Cemiyeti kuruldu. Cemiyet, 1950 Temmuzunda yayınladığı ve İstanbul'da 24 bin adet dağıttığı bir bildiriyle Kore'ye Türkiye'de asker gönderilmesini protesto etmiş ve bildiride, bu kararın, ABD'nin etkisiyle alındığını, Türkiye'nin değil Amerika'nın yararına bir karar olduğunu açıkça söylemek cesaretini göstermiş ve **«Şimdi biz Amerika'ya yardım etmezsek bizim başımız sıkıştığı zaman da Amerika bize yardım etmez düşüncesinin yanlış olduğunu, böyle bir durum ortaya çıkarsa, Amerika'nın o durumda kendi çıkarlarına göre hareket edeceği»** belirtilmişti. Cemiyetin yayın organı olan Barış dergisinde de askerlerin Kore'ye yollanmasının sadece ABD emperyalizminin çıkarlarına hizmet ettiği yolundaki yazılar ve tüm eylemler iç gericiliği gereğinden fazla tehdit ediyordu.

1950 yılı sonlarında Türk Barışseverler Cemiyeti kapatılarak kurucuları, Barış dergisinin sahibi ve yazı işleri müdürü 161. maddenin son fıkrasına göre askeri mahkemede yargılanmaya başladılar. Yargılananlar, 18 Eylül 1951'de **«Türk - Amerikan ilişkilerini bozmaya çalışmak»** ve **«ordu içinde kışkırtma yapmakla»** suçlanmışlar ve duruşmaların sonunda 1 yıl 3 ay hapse mahkûm olmuşlardı.

Bayar - Menderes despotluğunun bu baskı ve terör döneminde, barış hareketi, iç gericiliğin tüm saldırılarına karşı yine de durmamıştır: **«Yurdun çeşitli bölgelerinde, barış davasını anlatan, savaş yıllarının içyüzünü ortaya koyan bildiriler dağıtan bu hareket, Türkiye'nin Kore macerasına sokulmasına karşı çıkmak için 'Barış Yolu' adlı gizli bir dergi çıkarmış, 'Mehmetçiğin İsyanı' diye bir bildiri yayınlamıştır.»**

Diğer yandan 1967 yılı Ağustos'unda Türkiye Milli Talebe Federasyonu'nun, İstanbul Teknik Üniversitesi ve teknik okullar öğrenci birlikleriyle işbirliği yaparak düzenlediği **«12. Uluslararası Barış Şenliği»** ve 1968 yılında, Teknik Üniversite öğrencilerinin gerçekleştirdikleri **«Barış İçin Arı Şöleni»** bu dönemin belli başlı barış hareketleri olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle 67'de yapılan 12. Uluslararası Barış Şenliği'ne 15'i yabancı 22 grup katılmış ve birçok ulusal ve yabancı yazar, barış ve sanat konularında konferanslar vermişlerdir.

1960'ların ortalarında ABD emperyalizminin Vietnam'a saldırısını protesto etmek için düzenlenen gösteriler ve 60'ların sonlarında ABD 6. Filo'sunun ziyaretlerine karşı anti-emperyalist çıkışlar, bu dönemde, özünde kalıcı bir barış istemini yansıtan hareketler olmuştur.

NAZIM VE BARIŞ SAVAŞIMI

Bu dönemin bir diğer belirgin özelliği de, Türkiye'deki barış hareketinin ilk uluslararası açılımının gerçekleşmesi olmuştur. Bu açılım, işçi sınıfının yılmaz savaşçı eri ve büyük ozan Nazım Hikmet'in kişiliğinde, Türkiye barış hareketinin birçok uluslararası toplantıda başarılı bir biçimde temsil edilmesiyle gerçekleşmiştir.

1951 yılında, Prag'da barış ödülü alan Nazım Hikmet, 1952'de Berlin'de yapılan Dünya Barış Konseyi'nin düzenlediği Barış Konferansı'na katılmış ve Nazım'a 1953 yılında **«Lenin Barış Ödülü»** verilmiştir. 1954'de Alman Demokratik Cumhuriyeti başkenti Berlin'de toplanan Dünya Barış Konseyi toplantısına katılan Nazım, 1953 yılında da Helsinki Barış Kongresi'nde Türkiye barış hareketini temsil etmiştir. Yorulmaz barış savaşçısı Nazım Hikmet, 1958'deki Stockholm Barış Kongresi'ne ve 1962 Moskova Dünya Silahsızlanma Toplantısı'na katılarak Türkiye barış hareketindeki ölümsüz yerini almıştır. Ama iç gericilik bu barış neferinin de peşini bırakmamış ve Nazım'ı memleketinden, insanlarından yıllarca uzak yaşamaya mahkum etmiştir.

TÜRKİYE'DE ARTIK ÖRGÜTLÜ BİR BARIŞ SAVAŞIMI VAR!

Barış hareketinin tüm bu birikimi, deneyleri, Türkiye halkına, geniş kitlelere malolmuştur. Emperyalist güçlerin sürekli bir biçimde körükledikleri savaşa karşı Türkiye barış güçlerinin savaşımı 1977 yılının 3 Nisan'ında örgütlü bir düzeye ulaşmış ve Türkiye Barış Derneği kurulmuştur. Kalıcı bir dünya barışından yana, ilerici yurtsever gençlerin de hazırlık çalışmalarına etkin olarak katıldıkları Türkiye Barış Derneği'nin, iç gericiliğin alabildiğine yükseldiği ve gerici - egemen çevrelerin faşizmi tezgâhlama girişimlerinin hızlandığı 1. MC iktidarı döneminde kurulması da ayrı bir önemdedir. Bu gerçekler Türkiye Barış Derneği'nin 1. Genel Kurul Raporunda şöyle dile gelmektedir:

«Derneğimiz, ülkemizde faşist baskıların yoğunlaştığı bir dönemde kuruldu. Ne var ki, bu dönem, dünya barış güçlerinin yeni yeni mevziler kazandığı, uluslararası dayanışmanın dev boyutlara ulaştığı bir dönemdi ve Barış Derneği, ülkemiz barış güçlerinin yıllardır sürdürmekte olduğu onurlu savaşımın birikimleri üzerinde kuruluyordu».

Emperyalist merkezlerin ve iç gericiliğin, Belgrad Konferansı Sonuç Belgesi ve Helsinki Nihai Senedi'ne karşı başlattıkları saldırıları etkisizleştirmek için ardıcıl bir barış savaşımı sürdüren Türkiye Barış Derneği, bu konuda ülkemizde geniş kitleleri saran ve harekete geçiren kampanyalar yürütmüştür. Dünya Barış Konseyi'nin çağrısıyla, NATO'cu gericilerin ve Pentagon generallerinin saldırganlık ve kırım silahı Nötron Bombasına karşı açılan kampanya ülkenin tüm köşelerinde yankılanmış ve yapılan eylemlerle bu kırım silahı tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de lanetlenmiştir.

Kurulduğundan bu yana, uluslararası barış hareketiyle bağlarını güçlendirme sorununu gündeminin en ön sıralarında tutan Türkiye Barış Derneği bu konuda da Dünya Barış Konseyi'ne üye olarak somut ve kalıcı adımlar atmıştır. Atılan bu somut adımlar aynı zamanda, Helsinki Nihai Senedinde yeralan, dünyada kalıcı bir barışı gerçekleştirmeye yönelik ilkelerin Türkiye somutunda hayata geçirilmesi yolundaki çabaların da bir parçasıdır.

Türkiye'deki iç gericilik, gün geçtikçe güçlenen barış hareketine saldırılarında yeni yöntemler denemektedir. Bu yöntemlerden birisi de, maocu gericiliğin barış hareketine karşı takındığı tutumdur. 3. Dünya savaşının çıkmasını körükleyen ve saldırgan, hegemonyacı bir dış politika izleyen gerici Pekin yönetimi ve aynı politikayı Türkiye'de güden «yerli» maocu bozkurtlar kraldan daha fazla kralcı bir biçimde barış hareketine saldırmaktadırlar. Bu saldırı, gerici Pekin yönetiminin, emperyalizmle kolkola, dünya barış güçlerine yönelttiği saldırının sadece bir parçasıdır.

Emperyalizmin ve iç gericiliğin tüm bu saldırılarına karşın, Türkiye'deki örgütlü barış hareketi; dünyada kalıcı bir barış, silahsızlanma, yumuşama ve halkların barış içinde birarada yaşamalarından yana tavrını ve bu harekete karşı çıkanların **«yeryüzünde sürekli bir barışın kurulmasını çıkarlarına aykırı bulan emperyalist ve faşist çevrelerle onlara alet olarak —insanlığın sonu demek olan— yeni bir dünya savaşını körüklemeye çalışan savaş kundakçıları»** olduğunu açık bir biçimde ortaya koymuştur.

İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK ● Onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi ● Sahibi: Rifat GÜLER ● Sorumlu Yönetmen: Bahattin SEVEN ● Yönetim Yeri: Başmusahip Sok. No. 3/1 Cağaloğlu - İST. ● Yazışma adresi: P.K. 914 Sirkeci - İST. ● Posta çeki: Rıfat GÜLER 107301 ● Abone: 6 Aylık: 50 TL. — 12 Aylık: 100 TL. — Yurtdışı iki katı ● Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM ● Dizgi: Başaran Mat. ● Baskı: Yalçın Ofset Matbaası ● Son baskı tarihi: 2.9.1978

başyazı

ULUSAL BAĞIMSIZLIK VE GENÇLİĞİN ANTİ-EMPERYALİST SAVAŞIMI

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın, bu savaşın en ö nemli günlerinden biri olan 30 Ağustos'un üzerinden 56 yıl geçti. Ulusal Kurtuluş Savaşı'na ulusal burjuvazinin öncülük etmesi, ulusal bağımsızlığın yavaş yavaş yitirilmesi sonucunu getirdi.

Ülkemiz bugün emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin hegemonyası altındadır. Her alanda emperyalizme bağlanma, (ekonomik, politik, askersel) ülkeyi içinden çıkılmaz bunalımların burgacına itmiştir Egemen güçlerin yarattığı bu bunalımın yükünü, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı veren halk yığınlarının oğulları, kızları, torunları çekiyor. Hayat pahalılığı, enflasyon, işsizlik, eğitimsizlik, topraksızlık işçi sınıfının, köylülüğün, diğer emekçi katmanların belini büküyor.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI'NIN YÜKÜNÜ ÇEKENLER VE EMPERYALİZME TESLİM OLANLAR

Emperyalist salgıncıların ülkemize dalmasına karşı ilk silaha sarılanlar, işçiler, dağlara çıkanlar yoksul köylülerdi. Büyük Ekim Devrimi'nin etkisi, Sovyetler Birliği'nin maddi - manevi yardımları ile emperyalizm ülkeden kovuldu. Sömürünün, ezginin olmadığı, bağımsız, demokratik bir Türkiye için ateş boylarında savaşan işçiler, köylüler burjuvazinin ihaneti ve kalleşçe saldırısı ile bu özlemlerini gerçekleştiremediler.

Emperyalizmle sarmaşan burjuvazi, emperyalizme karşı kurtuluş savaşı veren orduyu, ikili kölelik anlaşmalarıyla, NATO'lara, CENTO'lara girmekle emperyalizmin emrine verdi. Emekçi halk çocuklarını, emperyalizmin emrinde Kore'lere savaşa sürdü. Emperyalizme karşı savaşan Kore halkının savaşımının ezilmesi için «Mehmetçik» leri kullandı. Kore'ye gönderdiği emekçi halk çocuklarının kanları üzerinde emperyalizmle birlikte kadeh tokuşturdu. Türkiye'nin emperyalizme daha sıkı bağlanmasını kutladı.

Büyük patronlar, rüşvet ve rica ile kendi çocuklarını savaştan kaçırırken, ucuz «kahramanlık» nutuklarıyla, emekçi halk çocuklarının sırtını sıvazlayıp, «hadi Mehmetçik» diyerek ateşe sürdüler. Sürüyorlar. Buna direnenleri ise «Vatan Hainliği» ile suçluyorlar.

Osmanlı imparatorluğunun son döneminde, İttihat Terakki Partisi'nin, Enver Paşaların yayılmacı, fetihçi emelleri için Kafkasyalara Balkanlara savaşa sürülen yoksul köylü çocuklarının bu savaşlardan kaçtığı, dağlara çıkarak çeteler kurduğu ve bu çetelerin Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda ateş hattında çarpıştığını halkımız çok iyi bilmektedir. Padişahın, o dönemde asker kaçakları için «Vatan Haini» dediği, bunların üzerine ordu çıkardığı da hatırlardadır.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI'NDA GENÇLİK

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda, emperyalist salgıncıların memlekete daldığı ilk günlerde, yurtsever Türkiye gençliği anti-emperyalist gösteriler örgütledi. 19 Mayıs 1919'da İstanbul'da Üniversite öğrencileri ve öğretim üyeleri İzmir'in işgalini protesto için bir miting düzenlediler. 23 Mayıs'ta Sultanahmet'te yapılan mitinge 200 bin kişi katıldı. İstanbul Üniversitesi öğrencileri, profesörlerinin karşı çıkmasına rağmen, Nobel Barış Ödülü'nün Lenin'e verilmesi için imza topladılar.

Türkiye gençliğinin savaşımı, ulusal burjuvazinin emperyalizme kapıları açtığı, baskı ve terör uyguladığı yıllardan 1950'lere kadar önemli bir çıkış yapamadı. Ancak, 1945'lerden sonra, ulusal bağımsızlığımızı hiçe sayarak ABD emperyalizmi ile girişilen ekonomik, politik, askersel ilişkilere karşı açıktan cephe aldı. 1946'larda işçi gençlik sendikalaşma hareketinde önemli rol oynadı. 1950'lerden sonra ülkemizin üzerine kara bir bulut gibi çöken Bayar - Menderes diktasına, onların baş destekçisi ABD emperyalizmine, NATO'ya karşı direniş bayrağını yükseltti.

28/29 NİSAN 1960: AMERİKANCI İKTİDARA KARŞI GENÇLİĞİN ANTİ-EMPERYALİST SAVAŞIMININ SİMGESİ

28/29 Nisan 1960'ta halk düşmanı Bayar - Menderes diktasının polisleri, «Özgürlük» isteyen üniversitelileri kurşun yağmuruna tuttu. Beyazıt Meydanı'nda Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz'i kurşunlayarak öldürdüler. 28/29 Nisan 1960, her bakımdan yasallığını yitiren Amerikancı bir hükümete karşı direnişin simgesi oldu. Türkiye ilerici gençlik hareketi tarihine kanla yazıldı..

Anti-emperyalist gençlik hareketi, 1960'lardan sonra hız kazandı. 1965'lerde gençlik hareketi işçi sınıfıyla canlı bağlar kurdu. Kitlesel bir nitelik aldı. Emperyalizme karşı kitlesel eylemler örgütlendi. Emperyalizmin, ulusal sanayinin kurulmasını önlemek, bağımlılığı artırmak için dayattığı «Montaj Sanayine», «NATO'ya» karşı eylemler yoğunlaştı. 1968'lerde karasularımızı kirletmeye gelen 6. Filo'ya karşı ilerici, yurtsever gençliğin örgütlediği eylemlere kanla-kurşunla saldırdı egemen güçler. Türkiye ilerici gençliği, anti-emperyalist savaşımında 1960 sonrasının ilk şehidini, yiğit Vedat Demircioğlu'nu burada verdi.

TÜRKİYE GENÇLİĞİNİN ANTİ-EMPERYALİST SAVAŞ GELENEĞİ ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞINA DAYANIR

Türkiye ilerici gençliğinin savaş geleneği Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarına dayanır. Ve bu şanlı gelenek günümüze dek zenginleşerek uzanır. Tütüncü Abbasların, Turan Emeksizlerin, Vedat Demircioğluların, Denizlerin, Harunların ilerici gençlik hareketine miras bıraktığı anti-emperyalist savaşım geleneği günümüzde daha da yükseklerde dalgalanıyor. Bu savaşım, İlerici Gençler Derneği'nin kurulmasıyla, gençlik hareketini işçi sınıfı hareketinin yörüngesine sokmasıyla örgütlü bir aşamaya yükseldi. «Yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur» belgisini varlığının temel ilkesi yapan İGD, daha kuruluşunun üzerinden 6 ay geçmeden onbinlerce genci eylem alanlarına çekti.

1 Mayıs 1976'da işçi sınıfımızın yanıbaşında oldu. İlerici gençlik, ulusal bağımsızlığımızın, demokrasinin kararlı bir savunucusu olduğunu 16 Mayıs 1976'da İstanbul'da yapılan «Ulusal Bağımsızlık ve Demokrasi Gecesi»nde binlerce ilericiyi bir arada toplayarak kanıtladı.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın tüm yükünü omuzlayan işçilerin, köylülerin, onların genç kuşaklarının ileri demokratik Türkiye'yi kurma özlemi, bugün ilerici yurtsever gençliğin de en başta gelen özlemidir. İlerici yurtsever gençlik bu özleme kavuşmanın yolunun, işçi sınıfının öncülüğünde tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin kurulmasıyla gerçekleşeceğinin bilincinde olarak savaşıma atılıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ağır baskı ve terörüne göğüs geriyor. Güçlerini işçi sınıfı hareketinin yanında savaşa sürüyor.

İGD'NİN «ULUSAL BAĞIMSIZLIK HAFTASI»NIN ÖNEMİ

30 Ağustos'un 56. yıldönümünde, ilerici gençlik hareketi, ulusal bağımsızlığın en kararlı savunucularından biri olduğunu örgütlediği bir dizi kitlesel eylemle kanıtlıyor.

İGD'nin bu eylemleri, 15/17 Mayıs tarihlerinde yaptığı 1. Büyük Kongre'de aldığı kararları hayata geçirmedeki kararlılığını göstermesi açısından da önem taşıyor. Bu olgu, gerici, faşist, maocu güçlerin İGD Kongresinden duydukları korkuyla kopardıkları yaygaralarda pekte haksız olmadıklarını gösteriyor.

«Ulusal Bağımsızlık İçin İleri!» ana belgisiyle, 30 Ağustos / 9 Eylül tarihlerinin «Ulusal Bağımsızlık Haftası» ilan edilmesi ve 29 Ağustos'ta Afyon'dan başlayıp, Uşak, Salihli, Turgutlu, Manisa ve 8 Eylül'de İzmir'de bitecek mitinglerle, Türkiye gençliğinin anti-emperyalist devrim sürecindeki yeri daha da sağlamlaşacaktır.

«Ulusal Bağımsızlık Haftası»nın diğer bir önemli yanı ise bu haftanın 1 Eylül Dünya Barış Günü'yle çakışmasıdır. Bu önem; kalıcı bir barışın sağlanmasının, emperyalizmin hegemonyasından kurtulmakla, ulusal bağımsızlığı kazanmakla olanaklı olmasından ileri gelmektedir. Barış savaşımı, anti-emperyalist savaşımın ayrılmaz bir parçasıdır.

ULUSAL BAĞIMSIZLIK İÇİN İLERİ
mitingler

29	AĞUSTOS	AFYON	saat 14.00
31	AĞUSTOS	UŞAK	saat 13.00
4	EYLÜL	SALİHLİ	saat 14.00
6	EYLÜL	TURGUTLU	saat 17.30
7	EYLÜL	MANİSA	saat 13.15
8	EYLÜL	İZMİR	saat 14.00

DÜNYA GENÇLİĞİNE ÇAĞRI

11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin kapanış gününde, My Lai katliamından kurtulan Vietnamlı savaş kahramanı Vo Thi Than tarafından okunan ve tüm dünya gençlerini ve öğrencilerini Festivalin ana belgisi olan «Anti-emperyalist Dayanışma, Barış, Dostluk» belgisi için savaşıma çağıran «Dünya Gençliğine Çağrı»yı aynen yayınlıyoruz:

Tüm dünyanın gençleri ve öğrencileri:

Dünya gençlik ve öğrenci hareketinin tarihinde yeni ve önemli bir aşama olan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali başarıyla sonuçlanmıştır.

Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk bayraklarını yükselten bizler, 2000'den fazla örgütü temsil eden, değişik politik, felsefi ve dinsel görüşleri paylaşan 145 ülkenin 18.500 genci, Küba halkı ve gençliğinin konukseverliği ve sevinci ile çevrili, bizi ilgilendiren sorunları geniş olarak, içtenlikle ve demokratik bir biçimde tartışmak, birbirimizi tanımak, birbirimizi anlamak, başarılarımızdan ve karşılaştığımız güçlüklerden konuşmak, halkımızın kültürlerini ve geleneklerini diğerlerine aktarmak için, bu 1978 yazında, Havana'da (Küba) toplandık.

Bu unutulamayacak günler süresince, genç kuşağın günümüz dünyasında oynadığı etkin ve gözkamaştırıcı rolü bir kez daha ortaya koyduk.

İnsanlık çok önemli anlar yaşıyor.

Uluslararası durumda derin değişimler meydana geldi: Uluslararası yumuşamaya doğru yöneliş; barış içinde birarada yaşama ilkelerinin her zamandan daha geniş bir biçimde doğrulanması; ulusal bağımsızlığa ve egemenliğe saygı; uluslararası ilişkilerin pratiğinde, sosyal düzenlerinden bağımsız olarak devletler arasındaki tam eşitlik.

Gözlerimizin önünde apaçık örnekler vardır: Viet-Nam'ın birleşmesi, emperyalizmin Çinhindi'ndeki bozgunu, Portekiz sömürge imparatorluğunun yıkılışı, Angola'nın zaferi, Etiyopya feodal rejiminin kesin çöküşü. Tüm bu değişimler, haklı özlemlerini gerçekleştirmek için, halkların verdikleri savaşımdan yanadır.

Festivale katılan, yeni bir toplumun kuruluşunu başarıyla gerçekleştirmiş olan sosyalist ülkelerin, bağlantısız ülkelerin, aşamalı gelişen ulusal bağımsızlık hareketlerinin, kapitalist ülkelerdeki demokratik ve ilerici güçlerin temsilcileri olan bizler, emperyalizmin saldırgan politikasını başarısızlığa uğratan ve onun eylemlerini kısıtlayan zaferleri selamlıyoruz.

Bununla birlikte emperyalizm; uluslararası yaşamda çelişkileri artırıyor, halkların bağımsızlık, özgürlük, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme yolunda önüne geçilemeyecek yürüyüşünü engellemeye çalışıyor ve önümüzde savaşılması ve yenilmesi gereken baş düşman olarak duruyor.

Uluslararası ilişkilerdeki gelişimi ileriye götürmeyi kalıcılaştırmak, uluslararası yumuşama sürecine geri döndürülmez bir yapı kazandırarak evrenselleştirmek için, emperyalizmin tahakküm politikasını ve gücünü yenilgiye uğratmanın, silahlanma yarışının, nükleer silahlar dahil olmak üzere gittikçe daha etkili olan kitle kırım silahlarının yapımının önüne aşılmaz engeller konulmasının, genel ve tam silahsızlanma için çalışmanın hiç bir zaman bu kadar gerekli olmadığını tam olarak kavrıyoruz.

Bu gerçek karşısında, gençlerin ve öğrencilerin anti-emperyalist savaşımda yeralmalarını yoğunlaştırmak için işbirliğimizi ve eylem birliğimizi güçlendirmeye kesinlikle girişmeliyiz.

Küba'dan dünya gençliğine sesleniyoruz:

Dünyada barış, yumuşama, güvenlik ve uluslararası işbirliği, genel ve tam silahsızlanmadan yana eylemleri güçlendirelim ve silahlanma yarışını, emperyalist saldırgan savaşları durdurmak için savaşalım.

Nötron bombası gibi, yeni tip silahların üretim ve yayılma planlarını her zamankinden daha güçlü bir biçimde ve evrensel çapta mahkûm edelim.

Her halkın doğal kaynaklarını geri alması ve koruması, adil ve karşılıklı yarara dayalı yeni ekonomik ilişkilerin kurulması ve yeni bir uluslararası düzenin geliştirilmesi için, özgürlük, bağımsızlık, ulusal egemenlik ve demokrasi savaşımında, emperyalizme, yeni-sömürgeciliğe, ırkçılığa, aparteid'a ve faşizme karşı eylem birliğimizi güçlendirelim.

Kapitalist ülkelerde, demokratik hak ve özgürlüklerin kalıcılığını ve evrenselliğini genişletmek ve savunmak, derin sosyal, politik ve ekonomik dönüşümler için, sömürüye, baskıya ve ayırımcılığa, işsizliğe, bunalımlara ve tekellerin erkine karşı savaşımı yoğunlaştıralım.

Genç kuşağın çalışma, eğitim ve öğretim, kültür, spor ve dinlenme, toplumun yönetimine demokratik bir biçimde katılma ve diğer haklarını güvence altına almak için savaşalım.

Genç kuşağın bağrında işbirliğini ve dostluğu her zamankinden daha fazla güçlendirelim.

Bu soylu ve derin amaçlardan esinlenerek:

Ulusal bağımsızlıklarını kazanmak, emperyalist manevralara karşı koymak ve ırkçı rejimleri ve aparteid'ı tümden yoketmek için savaşan Namibya, Zimbabve ve Güney Afrika halklarıyla dayanışmamızı güçlendirelim! Haklı bir bağımsızlık isteyen Sahra halkını, yeni-sömürgeciliğe, emperyalist müdahaleye karşı savaşan tüm Afrika halklarını her zamankinden daha güçlü destekleyelim!

Emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı, Orta Doğu'da haklı ve kalıcı bir barış için savaşım veren, özellikle FKÖ'nün yönetimindeki, Filistin halkıyla ve tüm Arap halklarıyla, emperyalist ve gerici baskı ve manevraların kurbanı olan Lübnan ve Demokratik Yemen halklarıyla dayanışmayı güçlendirelim!

Faşizme karşı, demokrasiyi ve toplumsal ilerlemeyi elde etmek için savaşım veren Şili halkı ve gençliğiyle uluslararası dayanışmayı yükseltelim!

Faşizme ve gericiliğe karşı savaşan Uruguay, Nikaragua, Paraguay, Brezilya, Bolivya ve diğer ülkelerle, Porto Riko'nun bağımsızlık davası ile, faşizmin tehdidine karşı demokrasi için savaşan Arjantin halkı ve gençliğiyle, emperyalizmin tahakkümüne karşı, tam ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme için savaşan Latin Amerika ve Karaib halklarıyla uluslararası dayanışmamızı güçlendirelim!

Ülkesini barış içinde kurmak, ulusal bağımsızlığını, egemenliğini ve toprak bütünlüğünü savunmak için emperyalizme ve uluslararası gericiliğe karşı çıkan kahraman Viet-Nam halkı ile dayanışmamızı yükseltelim!

Yeni bir toplum kuran soylu Küba halkına dayatılan haksız ve canice ablukayı yılmadan mahkûm edelim! Haklı istemi doğrultusunda Küba'yla dayanışmayı yükseltelim: ABD, işgal ettiği Guantanamo'daki üssü hiç bir koşul öne sürmeden ivedilikle geri vermelidir!

11. Festival, dünya demokratik ve ilerici gençliğinin kazanımlarının ve başarılarının, eylem birliğini ve işbirliğini güçlendirdiği, dünya festivalleri hareketi tarihinde sarsılmaz bir direk olarak kalsın.

Özgürlükleri ve onurları için savaşan halklarla anti-emperyalist dayanışmamızı yükseltelim; barış ve toplumsal ilerleme yolunda yürüyenleri destekleyelim ve yüreklendirelim:

GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM:

- Halkların yeni zaferleri için;
- Devrimci, demokratik ve ilerici gençliğin uluslararası hareketinin yeni başarılar kazanması için;
- Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk için;

Yaşasın Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali!

Havana, 5 Ağustos 1978.

DOSTLUĞUMUZ ÖLÜMSÜZDÜR!

24 Ağustos günü, 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nden dönen Sovyetler Birliği delegasyonu Türkiye'ye uğradı. Amaçları Türkiye ve Sovyet gençliği arasında işbirliği ve dostluğu pekiştirmekti. Bu amaçla, seçkin Sovyet kültür adamlarının, sanatçıların katılacağı bir toplantı düzenlenmişti. Toplantı için günlerce önceden izin alınmış olmasına karşın değişik devlet organlarında, Emniyette, Gümrük'te hâlâ varlıklarını koruyan MC artıkları, ne olursa olsun bu dostluk gösterisini engellemeyi görevleri saydılar.

Gerici - faşist çevrelerin engellemeleri bir ölçüde doğal karşılanabilir. Ancak hükümetin bu anti-demokratik uygulamalar karşısında sessiz kalması düşündürücüdür.

Üstelik o CHP ağırlıklı iktidardır ki, daha bir kaç ay önce Sovyetler Birliği ile bir Siyasi Belge imzalamıştır. Sovyetler Birliği ve Türkiye arasında kültürel ilişkileri geliştirecek anlaşmalar yürürlüğe sokulmuştur. Ecevit hükümeti Sovyet delegasyonunun dostluk gösterisinin engellenmesine sessiz kalmakla altına imza attığı anlaşmaları çiğnemiştir. Sadece Siyasi Belge'yi çiğnemekle kalmamış Başbakan Ecevit'in gittiği her yerde kararlarına uyulmasını istediği, kendilerinin gereklerini yerine getireceklerini taahhüt ettiği Helsinki Konferansı Sonuç Belgesine ters düşmüştür.

Bir yandan dostluk çağrıları yayımlanır, komşularımızla, sosyalist ülkelerle, Sovyetler Birliği ile ilişkileri geliştirmekten söz edilirken diğer yandan Sovyet gençliğinin dostluk gösterisini engellemek iktidarın görüşlerinde samimi olmadığını gösterir. Samimiyetsizlik, CHP ağırlıklı iktidarın sadece bu olayda ortaya çıkan bir tutumu değildir. Emperyalistlere, gerici-faşist güçlere karşı izlediği ödüncü politikasının sıkça rastlanan sonuçlarından birisidir. Faşizme ve gericiliğe karşı kararlı bir savaşım verilmeden altına imza atılan anlaşmaların gereklerinin bile yerine getirilemeyeceği bilinmelidir.

Engelleme olayının bir başka göstergesi, burjuvazinin Sovyetler Birliği ile ilişkilerin geliştirilmesinden duyduğu korkunun somutlaşmış olmasıdır. Bu korkuyu burjuvazinin tüm kollarının benliğinde taşıdığının kanıtlanmasıdır.

Sovyetler Birliği ve Türkiye halklarının, gençliğinin dostluğu burjuvazinin icazeti ile oluşmamıştır. Temelleri Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin utkuya ulaştığı yıllarda atılmıştır. Türkiye proletaryasının öncü savaşçıları, Sovyet sınıf kardeşleriyle Çarlık despotluğuna karşı birlikte savaşmışlardır. Ulusal kurtuluş savaşımızda dost elini uzatan ilk ülke Sovyetler Birliği olmuştur. Türkiye halkı ve gençliğinin Sovyet halkı ve gençliği ile dostluğunun geçmişi eskidir ve önüne geçilmezdir. Ne gerici - faşist güçlerin kudurgan Sovyetler Birliği düşmanlığı ne de CHP ağırlıklı iktidarın çelmeleri bu dostluğun önüne geçemez. Dostluğumuz ölümsüzdür.

sovyet delegasyonu gazetemizi ziyaret etti

Havana Festivali dönüşü ülkemize uğrayan Sovyet delegasyonundan bir grup gazetemizi ziyaret etmiştir. Tam bir dostluk havası içerisinde geçen ziyaret sırasında Sovyet konuklar gazetemizi gezmişler, İYG çalışanları ile tanışmışlardır. Kendilerine gazetemizin nasıl hazırlandığı anlatılmış, çalışmalarımız hakkında bilgi verilmiştir.

Sovyet konuklar gazetemizden, çalışmalarımızda başarılar dileyerek olumlu izlenimlerle ayrıldıklarını belirtmişler, Sovyet - Türkiye halklarının ve gençliğinin dostluğunun daha da pekişeceğine olan derin inançlarını dile getirmişlerdir.

Daha sonra dostluk ziyaretlerine Barış ve Sosyalizm Sorunları Dergisi ile devam eden Sovyet konuklar, Kadınların Sesi gazetesi'ne uğramışlar, fabrikalara gitmişlerdir.

İGD GENEL SEKRETERİ A. TAŞ «TÜM ENGELLEMELERE KARŞI SOVYET GENÇLİĞİ İLE DAYANIŞMAYI YÜKSELTECEĞİZ»

Havana'da yapılan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nden dönen Sovyetler Birliği Gençlik Örgütü'nün İstanbul'da vereceği resitalin gerici güçlerce engellenmesi üzerine İGD Genel Sekreteri Alaattin Taş, basına bir açıklama yaptı. Aşağıda açıklamayı tam metin veriyoruz:

TÜRKİYE GENÇLİĞİ OLARAK SOVYET GENÇLİĞİNE SÖZ VERİYORUZ Kİ — İLERİ DEMOKRATİK DÜZENDE RESİTALLERİ, FOLKLORİK GÖSTERİLERİ HEP BİRLİKTE DAHA COŞKULU YAPACAĞIZ.

«Havana'dan dönen Sovyet Gençlik Örgütü'nün yapacağı folklorik gösteri MC kalıntısı işgüzar görevlilerin yasadışı girişimleri sonucu ertelendi. Sovyet gençlerinin Türkiye'ye gelmesi işbirlikçi gerici çevreleri telaşlandırmış, gümrükte birçok zorluklar çıkarılarak Sovyet konukların ülkemize girmeleri engellenmeye çalışılmıştır.

Helsinki Nihai Senedi'ni imzalayan demokratik hak ve özgürlüklerden yana olduğunu her fırsatta ileri süren CHP'nin iktidarda bulunduğu bir dönemde böylesine bir uygulamanın yapılması burjuvazinin sağının da "sol"unun da Türkiye gençliği ile Sovyet gençliğinin dayanışmasından duyduğu korkuyu dile getirmektedir.

Gerekli güvenlik önlemlerini alamayacaklarını ileri sürerek son anda resitalin yapılmasına izin verilmeyeceğinin bildirilmesi, Sovyet Konsolosluğu'nun tehdit edilmesine, resitalin yapılacağı sinemanın bombalanacağı gibi tehditlere kadar varan senaryo sonucu resital gösterisi ilerki bir döneme bırakıldı.

Türkiye ilerici gençliği, tüm dünya gençliği ile olduğu gibi Sovyet gençliği ile olan dayanışmasını her türlü engellemelere karşın yaşama geçirecektir. Geçirmiştir. Bu doğrultudaki savaşımını sürdürecektir. Türkiye gençliği olarak Sovyet gençliğine ve tüm dünya gençliğine söz veriyoruz ki, folklorik gösterileri, resitalleri İleri Demokratik Düzende hep birlikte daha coşkulu bir şekilde yapacağız.»

1 eylül dünya barış günü:

ORTADOĞU VE BALKANLARDA İŞBİRLİĞİNİN YENİ AŞAMASI

Dünya Barış Konseyi'nin öncülüğünde Türkiye Barış Derneği'nin düzenlediği, 1 Eylül 1979'da İstanbul'da toplanacak olan **«Ortadoğu ve Balkanlarda Ekonomik, Teknik ve Kültürel İşbirliği Konferansı»**'nın Hazırlık Toplantısı 1 - 3 Eylül 1978 tarihleri arasında İstanbul'da yapılıyor. 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle Açıkhava Tiyatrosunda yapılacak geceden sonra 2 Eylül günü, İstanbul Belediyesi Meclis Salonunda Hazırlık Toplantısının açılış oturumu başlıyor. 2 ve 3 Eylül günleri devam edecek olan Hazırlık Toplantısına birçok Ortadoğu ve Balkan ülkelerinin barış hareketlerinin temsilcileri katılıyor.

Dünya Barış Konseyi Başkan Yardımcısı ve Portekiz eski cumhurbaşkanı Costa Gomez ve DBK Ortadoğu ve Balkanlar Bölge Sekreterinin de hazır bulunacakları toplantıya Filistin Kurtuluş Örgütü, Lübnan, Suriye, Irak, Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya ve Yunanistan barış hareketlerinin temsilcileri katılıyorlar.

Önümüzdeki yıl 1 Eylül'de yine Türkiye'de yapılacak olan Ortadoğu ve Balkanlarda Ekonomik, Teknik ve Kültürel İşbirliği Konferansı'nın bir hazırlık toplantısı niteliğini taşıyan oturumlarda, Ortadoğu ve Balkan ülkeleri arasında **Barış İçinde Birarada Yaşama İlkesi** doğrultusunda işbirliğinin geliştirilmesi ve bu işbirliğinin dünyada kalıcı bir barışın sağlamlaştırılması ve uluslararası yumuşama sürecinin kalıcılaştırılması temelleri üzerine oturtulması konuları görüşülüyor.

Sosyalist ülkelerle gelişmekte olan ülkeler arasındaki işbirliğinin ve gelişmekte olan ülkelerin kendi aralarındaki işbirliğinin, emperyalizmin saldırgan politikasının dünya barışını tehdit ettiği bu dönemde gerçekleştirilmesi büyük önem taşıyor. Hazırlık Toplantısı'nın bir diğer önemli yanı da Türkiye gibi faşizmin hızla tırmandığı ülkelerdeki barış hareketlerinin, emperyalizmin tahakkümü altında ezilen diğer ülkelerle dayanışmayı güçlendirmeleridir. Uluslararası emperyalizmin «böl ve yönet» politikasını boşa çıkaracak olan Ortadoğu ve Balkan ülkeleri arasında geliştirilen çok yönlü işbirliği, aynı zamanda emperyalist güçlerin Ortadoğu'da körükledikleri bölgesel savaşların önlenmesi açısından da önemli bir aşama olacaktır.

BİR BÖLGE, BİR SORUN... BİR BÖLGE

pancar üreticisi ACIYI BAL

Şeker pancarı, Türkiye köylüsünün önemli geçim kaynaklarından birisini oluşturur. Adı kitaplarda sanayi bitkisi olarak geçer. Yani, fabrikalarda işlenen, endüstriye hammadde sağlayan bir tarımsal üründür şeker pancarı. Ülkemizde, 1.125.558 hektarlık bir alanda bu ürünlerden, (pamuk, tütün, keten, kenevir, şeker pancarı, afyon vb.) sanayi ürünlerinden yetiştiriliyor. Bu alanın 248.190 hektarlık bölümünü şeker pancarı kapsıyor. (Tablo - 1)

Tablo 1: Şeker pancarı, ekim alanı, üretim ve verim

Yıllar	**1973**	**1974**	**1975**	**1976**
Ekim alanı (hektar)	154.119	187.077	214.534	248.190
Üretim (ton)	5095157	5770147	6948637	9400000
Verim (ha/kg)	33257	30507	32389	32233

Ürünü işletecek fabrikaların ve depolama tesislerinin yetersizliğine rağmen, üretilen şeker pancarı ülkemiz şeker ihtiyacını rahatça karşılayabilmekte, bir kısmı da ihraç edilmektedir. 1975 yılında şeker ve esasını şeker teşkil eden maddelerden 52.641 ton ihraç edilmiştir. Aynı maddelerden 1976 yılında ihraç edilen miktar; 93.163 ton dolaylarında olup bunun değeri yaklaşık 83.857.000 TL'dır. Görüldüğü gibi şeker pancarı hem ülkemiz ihtiyacını karşılama, he[illegible] niye destek olma açısından büyük önem taşımaktadır. Bu sorunun bir yanı. Bir de madalyonun öteki yüzü var: Bu sorun, ekmek, su kadar insan beslenmesinin ayrılmaz bir parçasını oluşturan, çayımıza, kahvemize karıştırdığımız şekerin temeli, hammaddesi olan şeker pancarını üretenlerle ilgili. Emekçi köylüler nasıl üretiyorlar şeker pancarını? Ne gibi sorunları, istemleri var? Onlar da insanların şekeri, tatlıyı sevdikleri kadar hayatı seviyor, şeker pancarı üretmesini istiyorlar mı?

İşte bunun için gittik Sakarya köylerine. Amacımız, az da olsa, şeker pancarının nasıl yetiştirildiğini, göstermek, üretici köylülerin sorunlarını, istemlerini yansıtmak.

Ülkemizin bir çok bölgesinde şeker pancarı üretiliyor. Sakarya ili de bu bölgelerden birisi. Hocaoğlu Köyü bu ilin sınırları içerisinde bulunuyor. Düzce'ye 10 km. uzaklıkta, 50 hanelik bir köy. Köyün içme suyu yok. Artezyenlerden sağlıyorlar içeceklerini. Köylülerin hemen hemen hepsi artezyen suyunun pisliğinden, koktuğundan şikayet ediyor. Köyün ne kahvesi, ne de köy odası var. Gençler boş oldukları zaman Düzce'ye gidiyorlarmış vakit geçirmek için. Köylüler, caminin yanına yaptıkları bir odada oturup konuşuyorlar.

Hocaoğlu köylülerinin sorunları, istemleri ülkemizdeki tüm küçük ve yoksul pancar üreticilerinin sorunlarını, istemlerini yansıtıyor.

«80 KURUŞ TABAN FİYATI, YATIRDIĞIMIZ PARAYI BİLE KARŞILAMAZ»

Köylülerin tümünün birleştiği bir konu; 80 kuruş taban fiyatın az olduğu ve maliyeti karşılayamayacağıdır. Hocaoğlu Köyü Muhtarı, CHP ağırlıklı iktidarca saptanan bu yıl ki şeker pancarı taban fiyatları hakkında şunları söylüyor:

«Bu yıl, 78'de pancar taban fiyatı 80 kuruş dediler, ama bu az. Pancar ekenler için emek karşılığını ve yatırdığımız parayı kurtarmaz. Kurtarması için en az 20 - 30 dönüm ekmek lazım. Bu da kâr getirmez, ancak maliyeti kurtarır. Bizim burada 20 dönümü eken çok az. 5 - 10, hatta 3 dönümü geçmez. Çoğumuz tarla kiralayıp öyle ekiyor.»

«Gerçi diğer senelere göre bu yıl pancar fiyatları biraz yükseldi. Ama hayat da pahalılaştı. Geçen sene gübreyi 100 - 150 lira arasında alırken. bu yıl 200 liranın üzerinde alıyoruz. Bir dönümü sürme parası 30 TL'den 70 liraya çıktı. Devamlı bizden gidiyor, cebimizden harcıyoruz. Sonunda elimize toplu bir para geçiyor, harcadıklarımızı düşünmediğimizden seviniyoruz. Kandırılıyoruz açıkçası. Oysa pancar ekmekle bir köylü vatandaş ancak boş kalmamış oluyor.»

«Şimdi bir de erken söküm davası çıktı. Böylece pancar ekmesi hepten hava oluyor. Hiçbir şey anlamadan ekiyor, yetiştiriyor, satıyoruz.»

Hocaoğlu Köyü Muhtarı'nın söyledikleri tüm pancar üreticilerinin ortak görüşlerini yansıtmaktadır. Çünkü Pancar taban fiyatlarının saptanmasında maliyet fiyatları hiç göz önüne alınmamaktadır. Bir kilo pancardaki şeker oranı, pancar taban fiyatını belirleyen temel etken olmakta ve değerlendirme buna göre yapılmaktadır. Bu uygulama, 31.5.1976 tarih ve 7/12086 sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla resmi bir politika haline getirilmiştir.

Bir kilogramdaki ortalama şeker oranı % 16 olarak saptanmaktadır. Ancak bu oran sabit bir sayı olmayıp her yıl değişmekte ve değiştirme sırasında da bazı adaletsizliklerle karşılaşılmaktadır. Örneğin şeker oranını saptama işleminin yağmurlu zamanlarda yapılması, pancardaki şeker oranının düşük olmasına neden olmakta ve böyle zamanlarda saptanan şeker miktarı tüm bölgeler için temel alınmaktadır.

Ürün maliyeti hesaplanmadan, üreticinin emeği, alın teri göz önünde bulundurulmadan saptanan taban fiyatının üretici köylünün yararına olmayacağı gün gibi açıktır. Nitekim yıllardır verilen fiyatlar bu gerçeği doğrulamaktadır. (Bakınız tablo - II)

Tablo II: Şeker Pancarı taban fiyatları:

Yıllar	**1973**	**1974**	**1975**	**1976**	**1977**	**1978**
Fiat (kr)	28	36	45	58	62	80
Artış (% olarak)	40	28,6	25	29,9	6.9	29.0

BİR KİLO ŞEKER PANCARI KAÇA MAL OLUYOR?

Bugüne kadar işbaşına geçen iktidarların hepsi, taban fiyatlarının yüksek tutulduğunu ve ürün maliyetlerinin rahatça karşılanabileceğini söylüyorlardı. Şimdi aynı savlar, CHP ağırlıklı iktidarca tekrarlanıyor, iktidar sözcüleri, "üreticinin yüzünün güldüğünü" iddia ediyorlar. Gerçekte ise durum iddia edilenden çok farklı. Ürün maliyetinin karşılanması bir yana küçük üreticiler zarar bile ediyorlar. Şeker pancarı üreticileri de bunların arasında yer alıyor.

Şeker pancarı üretimi zor, zahmetli bir iştir Titiz bir çalışma ister. Çapasını zamanında yapmak, suyunu zamanında vermek gerekir. Ekiminden satışına kadar bir yığın iş yapılır. Ekimi yapılacak olan toprak en az üç kat sürülür, tırmıklanır, merdane çekilir. Şeker pancarı çıktıktan sonra yapılan işler de kısaca şunlar: Ara sürme, gübreleme, sulama, seyreltme ile birlikte 1. çapa, 2. ve çoğu zaman 3. çapalar, sökme, kesme, taşıma...

Köylüler, bütün bunların yapılabilmesi için ne kadar harcama yaptıklarını söylediler ve kabaca bir maliyet çıkardık. Ortaya şöyle bir sonuç çıktı: Üreticinin 1 dönüm şeker pancarını yetiştirebilmesi için 3480 TL harcama yapması gerekiyor. Hocaoğlu köylüleri kendi topraklarının oldukça verimli olduğunu ve bir dönümden 5 ton pancar alabildiklerini söylüyorlar. "Ancak —diyorlar— her yer bizim burası gibi değil, çoğu bölgelerde bu miktar, 4 tona hatta 3 tondan da aşağıya düşer."

Devlet İstatistik Enstitüsü'nün 1976 yılı verilerine göre ülkemizde hektar başına ortalama verim 32.233 kg'dır. (Bakınız Tablo 1) Yani dönüm başına 3223 kg. Bu durumda 80 kuruş taban fiyatla üreticinin eline 1 dönüm pancardan 2598 TL. düşecek. Oysa Hocaoğlu Köyü'nde 1 dönümlük ürün maliyeti 3480 lirayı buluyordu. Buna göre 1 kilo şeker pancarının maliyeti 90 kuruşu bulmakta ve üretici kilo başına yaklaşık 10 kuruş zarar etmektedir. Köylüler zarar ederken, Şeker Fabrikaları A.Ş. bir yılda 260.639 milyon kâr ediyor. Büyük çiftçiler, makineli tarım düşük ücretle işçi çalıştırarak ve kredi olanaklarından en iyi biçimde yararlanıp maliyeti düşürebiliyor. Ancak

ağustos 1968
ÇEKOSLOVAKYA HALKLARI: SOSYALİZME EVET

Çekoslovakya'da karşı devrimin bastırılmasının 10. yıldönümünde tüm dünyada gemi azıya alan; sosyalist ülkeleri karalama kampanyasına anti-komünizm ve anti-Sovyetizm çığırtkanlığına iç gerici güçler de omuz verdiler. İrili ufaklı, liberal, demokrat, lotaryacı, fotoromancı, maocu, faşist gazeteler, yayın organları 1968 Çekoslovakya olaylarına sayfalarında geniş yer ayırdılar.

Maocu «Aydınlık», anti-komünizm, anti-Sovyetizm konvoyunun en gürültücü kesimini oluşturuyor. Çekoslovakya olaylarını ters yüz gösterebilmek, anti-Sovyetizm kudurganlığına taraftar toplayabilmek için her yola başvurdu, hatta bu konuda faşistlere bile nal toplattırdı. Faşist Hergün gazetesinde T. Akyol 20 Ağustos günü «Prag 1968» başlıklı yazısında varlık nedenini «Türklüğün en önemli düşmanı, bütün insanlığın en önemli düşmanı olan Sovyet emperyalizmidir..» sözleriyle kusarken, tekelci Hürriyet gazetesi 21 Ağustos tarihli sayısında bakın ne diyordu; **«Çekoslovakya'nın işgali protesto ediliyor. Gösteriyi düzenleyenler Türkiye İşçi Köylü Partisi. Bizim sağcıların kulakları çınlasın yoksa başlarında davul mu çalınsın?»**. Günaydın Gazetesi'nde de yukarıdakine benzer sözler ediliyordu: **«Türkiye'de yıllardır komünizme karşı en sert sözleri sarf eden ve en sert mücadeleyi yapan AP, MHP, MSP gibi partiler Çekoslovakya'nın işgali konusunda demeç bile vermezken, geçen yıl kurulan Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin böyle bir görevi üslenmesi ilgiyle karşılandı»** (22 Ağustos)

Maocu gruplar saldırganlığı Sovyetler Birliği Hava Yollarının Ankara Bürosu'nun camlarını kırmaya değin götürdüler. Aslında Çekoslovakya halkı ile uzaktan yakından ilgisi olmadığını, Çekoslovakya olaylarının kalkan görevi gördüğünü, asıl amacın Sovyetler Birliği'ni karalamak olduğunu gösterdi.

Maocular sadece Türkiye'de değil dünyanın dört bir yanında tüm çabalarını aynı yönde harcadılar. Huo Kua Feng Avrupa gezisini Ağustos'un ikinci yarısına rastlattı. Emperyalizmin propaganda merkezleri, kendisi de bu propagandanın bir aracı olan Hua'nın gezisine, anti-Sovyetizm kusan konuşmalarına geniş yer verdiler.

Bunda şaşılacak bir yan yoktur. Emperyalist güçler kendilerinin doğrudan söyleyemediklerini ve yapamadıklarını artık maocu Pekin yönetimine uygulatır olmuşlardır. Maocu Pekin yönetimini emperyalist propagandanın borazanı haline getirmişlerdir.

EMPERYALİST GÜÇLER ÇEKOSLOVAKYA'YI — SOSYALİZMİ KARALAMADA HER YOLA BAŞVURMUŞTUR

Emperyalist güçlerin Çekoslovakya'yı sosyalizmi, Sovyetler Birliği ve komünist partilerini karalamak için harekete geçirdiği güçler sadece maocular değildir. Emperyalist basın ve yayın organları, revizyonistler, karşı-devrimciler emperyalizmin koruyucu kanatları altında yoğun bir karalama kampanyasına girişmişlerdir. Neden bunca gürültü? Neden emperyalist güçler ve emperyalizm yanlıları nasırlarına basılmış gibi avazları çıktığı kadar bağırıyorlar? Bağırmakta bir bakıma haklıdırlar. Çünkü, gerçekten nasırlarına basılmıştır. 1968'de Çekoslovakya'daki karşı-devrimci girişim geri tepmiştir. Çekoslovakya halkları, «Sosyalizme evet» demiştir. 5 sosyalist ülkenin enternasyonalist dayanışması ve yardımı ile üst düzeydeki parti yöneticilerinin, dış ve iç gericiliğin karşı-devrimci girişimleri boşa çıkartılmıştır.

Sosyalist ülkelerin desteğiyle karşı-devrimi bastıran Çekoslovakya halkları yeniden sosyalizm kuruculuğuna girişti.

Sosyalizm düşmanları, emperyalistler işte bunun için Çekoslovakya olaylarını ters yüz ediyorlar. Gerçekleri tahrif ediyorlar. Ama boşuna çabaladıklarını kendileri de biliyorlar. Çünkü; tarihin tekerleği ilerlemeden, sosyalizmden yana dönmektedir ve emperyalizm bu gidişi tersine çevirecek etkinliğini çoktan yitirmiştir.

köylüler EYLİYORLAR

aynı durum küçük üretici, yoksul köylü için geçerli değildir.

Tablo 3: Dönüm başına şeker pancarı maliyeti (TL)

Toprak kirası	1000
3 kat sürme, tırmık	185
Merdane	15
Ekim	15
Ara sürme	100
Seyreltme ve 1. çapa	[illegible]
2. ve 3. çapa	400
Sökme ve kesim	450
Taşıma, doldurma, boşaltma	340
Gübre, ilaç, tohum	475
TOPLAM	3480

ÜRETİM SÜRESİNDE KARŞILAŞILAN ZORLUKLAR

Pancar üreticisinin ürününü yetiştirmesi (ekme, sürme gübreleme, satış gibi işler) yukarıda sıraladığımız gibi öyle kolay olmuyor. Köylüler, çeşitli zorluklarla karşılaşıyorlar.

Nedir emekçi köylünün karşılaştığı sorunlar?

Örneğin 1. ve 2. çapa ile söküm sırasında verileceği söylenen avansların verilmemesi, kredi miktarının çok düşük olması. Küçük ve yoksul köylüler bunlardan hemen hemen hiç yararlanamıyorlar. Oysa Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Ortaklığı'nın ve bankaların kredi musluklan toprak ağalarına, büyük çiftçilere sonuna kadar açık tutuluyor.

Bir köylü kredi konusunda şunları söylüyor: **«Pancar Şirketi büyük bir şirket. Bütün pancarları o alıyor, şeker ihraç ediyor. Pancar küspesini bize vermeyip satıyor, para kazanıyor. Ama sıra para vermeye gelince hiç sesi çıkmıyor. Adamın karşısına binbir zorluk çıkarıyorlar. Zengin olmadıktan sonra kredi alman çok zor. Beş paralık bir tavuk kümesi için yarım milyon kredi veriyor. Ben onlara vermesin demiyorum. Ama, bize de bol bol para, bol bol kredi versin, bizim gözümüz, gönlümüz dolsun ki, biz de istekle çalışalım. Çalışamıyoruz.**

«Her gelen değişecek diyor. On senedir bu işi yapıyorum hiçbir şey değişmedi. Gene aynı, gene aynı.»

ERKEN SÖKÜM: KÖYLÜLERİN DİLİYLE "ZORLA SÖKÜM"

Erken söküm, taban fiyatlarının düşüklüğünden sonra emekçi köylülerin en fazla yakındıkları konuların başında yer almaktadır. Birincisi «şeker pancarı taban fiyatı 125 kuruş olsun,» ikincisi «erken söküm istemiyoruz» diyorlar. Bunun nedenini Hocaoğlu köylülerinin kendilerinden dinliyelim:

«Erken söküm pancar üreticisini çok zor durumda bırakıyor. Pancar olgunlaşmadığından çok az kilo tutuyor. Geçenlerde bir dönüme yakın bir yer söktüm. 2260 kilo mu ne geldi. Bunun maliyeti kurtarmayacağı açıktır.»

Köylüler erken söküm için fazla fiyat verilmediğini söylüyorlar. Bir üretici, bu konuda şunları söylemektedir: **«Ben ayın 16'sında götürdüm pancarı. Oradakiler erken söküm için düne kadar 1200 liraydı tonu, sen treni kaçırdın, seninki 800 lira dediler. Yapacak hiçbir şey yok. Demek ki biz gene hava aldık deyip döndük geriye.»**

Şeker Fabrikaları A.Ş. erken söküm için belirli bir gün koyuyor. Günü gelenin pancarını söküp Şeker Fabrikalarına teslim etmesi gerekiyor. Köylüler, zamanında sökmeyip, birkaç gün geciktirmeye çalışıyorlar.

Üretici şeker pancarını saptanan günde sökmediği zaman bakın neler oluyor:

«Şirket bir gün koyuyor sökmen için. Artık senin gününün geldiğinde yağmur da yağsa, pancarın iyice kuru da olsa, mecburen söküyorsun. Çünkü biz oraya imza vermişiz. İstediklerini yapıyorlar.

Biz o gün pancarı çıkarmazsak, yarın amele giriyor. Pancar Şirketi 125 liradan işçi tutup söküyor. Çevrede işçi ücretleri 100 lira. Bu para yine bizim cebimizden çıkıyor. Ayrıca Şirket söktüğü pancarın çubuğunu, kırığını mal sahibi gibi düşünmüyor. İcabında vuruyor tekmeyi, kırıp atıyor. Onun için zorla söküyoruz.»

Kredi ve avanslarda olduğu gibi, erken söküm alanında da büyük işletmelerin, zengin çiftçilerin yararına bir politika izleniyor. Büyük üretici şeker pancarını ne erken, ne de geç söküyor. Örneğin 5 dönüm pancarı olan bir küçük köylü Agustos ayında bunun yarısını söker. Fakat 100 dönümü olan büyük üretici erken söküm yapmaz. Kasım ayında büyük üretici gerekli fişi alarak ürününün tamamını teslim eder. Küçük üreticinin 2,5 dönümünün ise sökümü henüz bitmez. Yoksul köylü geriye kalan pancarı Ocak, Aralık aylarında, ayaklarında çizmeler karın altından çıkarır.

PANCAR ŞİRKETİ KİMİN İÇİN ÇALIŞIYOR?

Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketi, şeker pancarı alanında tek yetkili kuruluştur. Şeker pancarının tek alıcısı durumundadır. Bu şirket, şeker pancarı üretimini denetlediği gibi, pancar taban fiyatlarını da doğrudan etkiler.

Pancar Şirketi'nin günümüze kadar, küçük ve orta üretici yararına yaptığı bir çalışma hemen hemen yok gibidir. Bugüne kadar yaptığı tek şey, toprak ağalarının, büyük pancar üreticilerini desteklemek olmuştur. Üretici köylülerden tamamen yabancılaşmış ve büyük çiftçilerin etkisi altına girmiştir. Üretici köylüler ne yönetimde söz sahibi olabiliyorlar, ne de uygulamalara karşı çıkabiliyorlar. Pancar Şirketinin yaptığı işlerden ve kararlarından köylünün hiçbir bilgisi olmuyor. Örneğin pancarın ekimi, ilaçlanması Şirket tarafından yapılmakta, ancak üretici köylü bütün bunlar için ne kadar para kesildiğini bilmemektedir. Ekim öncesi köylülere 12 boş belge imzalatılmakta ve bu sözleşme onları her yönüyle Pancar Şirketine bağımlı kılmaktadır. Hocaoğlu köylülerinin de söylediği gibi «imzayı attıktan sonra, Şirket istediği zaman pancarı söktürüyor, istediği zaman köylünün ensesine biniyor.»

PANCAR ÜRETİCİSİ "GAYRİ YETER" DİYOR

Taban fiyatlarının düşüklüğünden, Pancar Şirketi ile olan ilişkilere, kredi ve avansların verilmemesine kadar bütün bu sorunlar, köylünün şeker pancarını hangi koşullarda, ne zorluklarla yetiştirdiğini açıkça göstermektedir. Üretici köylü, acıyı bal eylemekte, ama gerekli şeker gereksinimlerini bile karşılayamamaktadır. Bunun sonucu **küçük ve orta köylüler,** şeker pancarı ekiminden vazgeçerek başka tarımsal üretim alanlarına kayıyorlar. Ancak bu da onların sorunlarına köklü bir çözüm getirmiyor. Sonunda küçük ve orta işletmeler, teker teker yıkılarak yok oluyor.

TOPRAKLARIMIZ ABD'YE SATILIYOR

Halkımızın anti-emperyalist savaşı onurlu bir geçmişe sahiptir. Emekçi halkımız, verdiği ulusal kurtuluş savaşıyla emperyalist güçleri ülkemizden kovdu, ulusal bağımsızlığımız sağlandı. Ancak ulusal kurtuluş devriminin kendi dar sınıfsal çıkarlarının çerçevesini aşmasına izin vermeyen burjuvazi, egemenliği ele geçirince ulusal güçlere dirsek çevirdi, savaş sırasında izlediği anti-emperyalist çizgiyi adım adım bırakmaya yöneldi.

Burjuvazi önce ürkek, daha sonraları, özellikle ikinci dünya savaşından sonra geniş adımlarla emperyalist güçlere yanaştı. 1950'lerden sonra ülkemizin; emperyalizmin ekonomik, askersel, finans kurumlarına bağlanma süreci büyük bir hız kazandı. ABD emperyalizmi Truman «doktrini», Marşal «planı» ve ikili kölelik antlaşmalarıyla ellerini kollarını sallayarak ülkemize girdi. Gerici egemen güçler 1952'de ülkemizi, emperyalizmin saldırganlık ve harp kışkırtıcılık ocağı olan NATO'ya soktular. Bunu CENTO ve daha başka emperyalist amaçlı örgütler izledi. Daha sonraları emperyalizm, sayıları 101'i bulan saldırı ve casusluk üsleriyle 35 milyon metrekarelik toprağımızı işgal etti.

Amerikan emperyalizmi, ikili kölelik antlaşmaları ve üsleriyle ülkemizi azgın bir silahlanma yarışı içinde tutmayı, militarizmi körüklemeyi bir hayli başarmıştır. Egemen güçler "ortak tesisler için savunma harcamaları" maskesi altında, emekçi halkımızın ekmeğinden kesilen milyonlarca lirayı emperyalist efendilerine ve silah tüccarlarına hibe etmişlerdir.

Amerikan emperyalizminin üsleri kurmadaki önemli bir diğer amacı da; Ortadoğu'daki Arap halklarının anti-emperyalist hareketlerini ezmek ve üsleri sosyalist ülkelere ve başta Sovyetler Birliği'ne karşı bir saldırı merkezi olarak kullanmaktır. Emperyalistlerin bu yöndeki uygulamaları komşularımızla karşılıklı yarara dayanan ilişkilerin gelişmesine önemli ölçüde sekte vurmuştur. Sözkonusu uygulamalardan birkaçını sıralayalım:

1 Mayıs 1960'da SSCB'de düşürülen U-2 casusluk uçağı, ABD emperyalizminin en büyük üssü olan İncirlik'ten havalanmıştı.

15 Temmuz 1966'de, kukla Camille Chamoun hükümetini başta tutmak için ABD, Lübnan'a yine İncirlik hava üssünden asker çıkardı.

Amerikan emperyalistleri; 1970 yılında Filistin ulusal direniş hareketine karşı kullanılmak üzere Ürdün Kralı'na silah ve malzemeleri İncirlik'ten yolladılar.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak sıraladığımız örnekler de açık açık göstermektedir ki, ABD emperyalizmi ülkemizin topraklarını kullanarak başka halklara saldırı düzenlemeyi, sosyalist sisteme karşı manevralar çevirmeyi görev bilmiştir.

Gerici - faşist güçler, en başta Demireller, uzun süre topraklarımızın dolar karşılığında emperyalistlere satıldığını "üs yok tesis var" yutturmacasıyla örtbas etmeye çalıştılar. Ancak, gerici - faşist güçler artık gerçekleri gizleyemiyorlar. Sırtını ABD emperyalistlerine dayayarak faşist diktatörlüğe oynayanlardan faşist MHP'nin başı Türkeş, MC döneminde «300 milyon dolar karşılığında Türkiye'deki Amerikan üslerinin açılması için anlaşma yaptıklarını» söylüyor. Topraklarımızı para karşılığında Amerikan emperyalizmine peşkeş çektiklerini itiraf ediyor.

Emekçi halkımızın, anti-emperyalist savaşımının, 30 Ağustos'un 56. yıldönümünde faşist Türkeş'in bu itirafı büyük önem taşımaktadır. Gerici - faşist politikacıların «milliyetçilik» nutuklarının ardında nelerin yattığını göstermesi açısından ilginçtir. İşçi sınıfımız, demokratik güçler, gerici - faşist güçlerin amaçlarının emperyalizmle işbirliği yaparak halkımızı kölelik zinciri altında tutmak olduğunu iyi bilmektedirler. İşçi sınıfı, emekçi halkımız ikili kölelik antlaşmalarının yırtılıp atılmasını sağlamak, üsleri söküp atmak, NATO'dan, CENTO'dan çıkmak için anti-emperyalist savaşı günbegün yükselmektedir. Emperyalist boyunduruktan kurtulmadıkça ülkemizin içinde bulundugu derin bunalımdan kurtulmanın yolu yoktur.

dünya devrim sürecinin üç ana bi

ULUSAL KU

Dunya devrim sürecinin üç ana gücünden birisi olan ulusal kurtuluş hareketlerinin etkinliğinin ve rolünün biteviye arttığı bir çağda yaşıyoruz. Emperyalizmin, sömürgecilik kalıntılarının birer birer yıkıldığına, halkların kurtuluş hareketlerinin tersinmez boyutlar aldığına tanık oluyoruz.

Ulusal kurtuluş hareketlerinin utkuya ulaşması, 1910 - 60 yılları arasında 70'e yakın bağımsız devlet kurulması, sömürgeciliğin bir sistem olarak ortadan kalkması tarihsel bir olaydır. Emperyalizmin politik, ekonomik, stratejik konumlarını sarsan önemli bir gelişmedir. İnsanlığa, toplumsal ilerlemeye katılan taze güçtür. Kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecine yapılan katkıdır.

ULUSAL KURTULUŞ HAREKETLERİNİN BAŞARISININ NEDENLERİ NELERDİR?

Ulusal kurtuluş hareketleri gelişiyor güçleniyor. Bu gelişimin kaynağı nedir? Emperyalizmin askeri, politik, ekonomik manevralarına karşın neden ulusal kurtuluş hareketleri başarılı oluyor? Bunun birçok nedenleri vardır. **Birincisi**, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin ulusal kurtuluş yolunu açmış olmasıdır. Sovyetler Birliği'nin kişiliğinde, ezilen halkların sömürgeciliğe karşı, bağımsızlık savaşlarında güçlü bir müttefik bulmalarıdır. Büyük Oktobr'ın utkusundan kısa bir süre sonra Asya ve Afrika'nın bir çok ülkesinde ulusal kurtuluş hareketlerinin hızlanması Oktobr'un çağımızın yönünü değiştiren yol gösterici gücünün bir göstergesidir. **İkinci olarak**, faşizmin bir sistem olarak yokedilmesi, emperyalizmin sömürgecilik sistemine ölümcül darbeler indirmiştir. Sömürgecilik sistemi parçalanma sürecine girmiştir. Sömürgecilik sisteminde açılan gediklerin ulusal kurtuluş hareketleri için ne anlama geldiği açıktır. **Üçüncü olarak**, sosyalizmin tek bir ülke çerçevesinden çıkması, dünya sosyalist sisteminin oluşmasıdır. Dünya sosyalist sisteminin oluşumu emperyalizmin dünya olayları üzerindeki etkinliğinin sosyalist ülkelere geçme sonucunu doğurmuştur. Çağımızın bu en önemli olayı, ulusal kurtuluş hareketlerinin önüne yeni olanaklar açmıştır. Ulusal kurtuluş hareketinde yönetici yetenekte güçlerin oluşumu **dördüncü** neden olarak sıralanabilir. **Beşinci olarak** ulusal kurtuluşun utkuya yaklaştığı yıllarda, ezilen halkın tüm tabakalarının politik eylemlerinin güçlendiği, ileri boyutlar aldığı görülmüştür. **Altıncı** neden bütün yurtsever güçlerin ve siyasi partilerin birliğini oluşturabilmiş olmaları, ulusal demokratik güçlerin cepheleşmesinin ileri boyutlar almasıdır. **Yedinci** neden olarak ulusal, kurtuluş savaşı veren halklarla uluslararası dayanışmanın aldığı ileri boyutları saymak mümkündür. Başta Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler olmak üzere dünyanın ilerlemeden ve barıştan yana güçleri maddi ve manevi desteklerini ulusal kurtuluş hareketlerinde esirgememişlerdir. Hele Sovyetler Birliği'nin yardım yapmadığı, politik destek sağlamadığı tek bir ulusal kurtuluş savaşı veren ülke ismi verebilmek mümkün değildir.

ULUSAL KURTULUŞ DEVRİMLERİ: YÖNELİM VE ÖZELLİKLERİ

Ulusal kurtuluş devrimi, ulusal kurtuluş savaşının en yüksek aşamasıdır. Ulusal kurtuluş devrimleri de diğer devrimler gibi temelde devlet ve egemenlik sorununu çözmek durumundadır. Emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin egemenliğine son verilmesi ulusal kurtuluş devrimlerinin temel özelliklerinden birisidir. Bu temel nokta ulusal kurtuluş devrimlerinin ana ödevlerine de açıklık getirmektedir: **«Emperyalizmin politik ve ekonomik egemenliğine son vermek, politik ve ekonomik bağımsızlığı elde etmek, bu suretle egemen ulusal devleti kurmak»** ulusal kurtuluş devrimlerinin ana ödevi üç temel noktada ele almak mümkündür: Anti-emperyalist, anti-feodal ve demokratik.

Ulusal kurtuluş hareketleri anti-emperyalisttir, çünkü; Emperyalizm tüm halkların olduğu gibi ulusal bağımsızlık savaşımını yürüten halkların da en büyük düşmanıdır. Yerli işbirlikçilerin, işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının en büyük destekleyicisidir. Emperyalizmin egemenliğine yönelmeyen hiç bir kurtuluş hareketinin utkuya ulaşabilme olanağı yoktur.

Ulusal kurtuluş hareketleri anti-feodaldir, çünkü; emperyalizmin egemenliğine son vermek ödevi, emperyalizmin desteklediği, arka çıktığı yerli işbirlikçilerin egemenliğine son vermek ödevinden ayrı değildir. Bu durum bir yanıyla ulusal kurtuluş hareketlerinin yürütüldüğü ülkelerde kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinin varlığını sürdürüyor olması diğer yanıyla emperyalizm bu ilişkileri korumasına bağlı olan bir şeydir. Çoğu yerde feodalizm kalıntısı toprak ağalığı, kabile reisliği gibi kurumlar emperyalizmin yerli işbirlikçiliğini üstlenmektedirler. Toprakların büyük bir kesimini ellerinde bulundurmaktadırlar. Ulusal kurtuluş hareketlerinin önde gelen yönelimlerinden toprak sorununun çözümü feodal zorbalığın ve sömürünün etkinliğine son verilmesini gerektirmektedir. Bu ve buna benzer nedenler dolayısıyla ulusal kurtuluş devrimleri anti-feodaldir.

Ulusal kurtuluş devrimleri demokratiktir, çünkü; sömürgecilik döneminin sömürü ve baskıcı ilişkilerini koparıp atmak önemli olmakla birlikte yeterli değildir. Harekete katılan geniş halk katmanlarını içine alan köklü demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesi zorunludur. İç ve dış ticaretin devletleştirilmesinden, toprak reformuna, büyük şirketlerin, sigorta kuruluşlarının, bankaların vb. ulusallaştırılmasına değin bir dizi demokratik dönüşüm ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşla tamamlayabilmek için zorunludur.

ULUSAL KURTULUŞ DEVRİMLERİ: YÜRÜTÜCÜ GÜÇLER VE CEPHELER

Ulusal kurtuluş devrimlerinin özellikleri, ayırdedici yanlarının karmaşıklığı devrimin yürütücü güçlerinin kimler olduğu, bağlaşıklık ve sınıfların karşılıklı dizilişinin yapısını da etkiliyor. Bir devrimden söz etmek, o devrimin yürütücülerinin, itici güçlerinin hangi sınıflardan oluştuğu sorusunu gündeme getiriyor.

Bu ülkelerde egemen ve ezilen sınıfların durumu, gücü bir birinden farklılık gösteriyor. İşçi sınıfı ve köylülük, ulusal burjuvazi ve şehir küçük burjuvazisi, öğrenciler, aydınlar diğer yanda işbirlikçi burjuvazi ve feodal ileri gelenler üretici güçlerin gelişim düzeyine göre güçler mevzilenişinin değişik yerlerinde değişik oranlarda yer alıyor.

İlerici güçler içinde ulusal kurtuluş devrimlerinin itici gücünü işçi sınıfı oluşturmaktadır. Değişik ülkelerde işçi sınıfının etkinliği, gelişim düzeyi farklı olmasına karşın, işçi sınıfına verilen asıl önem, onun devrimci savaşımdaki nesnel konumundan gelmektedir. İşçi sınıfının ulusal kurtuluş hareketlerindeki rolü ve işlevi biteviye artmaktadır. Bu durum ulusal kurtuluşun toplumsal kurtuluşla tamamlanması sürecini pekiştirmektedir.

Ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelerin az gelişmiş ekonomik yapıda olmaları köylülüğün toplam nüfusun büyük bir kesimini oluşturması durumunu yaratmıştır. Köylülük; ulusal kurtuluş hareketlerine katılan güçlerin başında gelmekte, çoğu yerde ulusal kurtuluş devrimlerinin en yığınsal gücü köylülük olmaktadır. Bu da ulusal kurtuluş devriminde köylülüğün önemini ve yerini doğru saptayabilmeyi beraberinde getirmektedir.

Ulusal burjuvazi de ulusal kurtuluş hareketlerinde yeralan güçlerden birisidir. Hatta birçok devrimin öncülüğünü yapmıştır. Emperyalizm ile arasındaki çelişki, ulusal ekonominin kurulmasının çıkarları gereği olması, ulusal burjuvazinin ulusal kurtuluş devrimlerine katılışının nedenidir. Ancak bu süreç her zaman aynı yönde işlememektedir. Ulusal burjuvazinin, burjuva olmaktan gelen sömürücü yanı onu kolaylıkla emperyalizmle uzlaşmaya itebilmektedir. Ulusal kurtuluşu sosyal kurtuluşla tamamlamanın önüne geçmede, kapitalist yola yönelmede ulusal burjuvazi baş rolü oynamaktadır. Ulusal burjuvazinin hareketin başını çektiği yerlerde, yönetici güçler anti-emperyalist konumlarını kararlılıkla koruyamazlarsa, ulusun çıkarlarını gözetmezlerse, kapitalist yola girmek kaçınılmaz olmaktadır. Ülkemizde olan durum budur. Mısır'da, Somali'de olan da budur.

Ulusal kurtuluş devrimlerinin önemli toplumsal ögelerinden bir diğeri küçük burjuva katmanlardır. Küçük burjuvazinin az gelişmiş ekonomik ve politik yapıda önemli bir işlevi vardır. Ne ki küçük burjuvazi de bir bütün değildir. Küçük üretici olan kesimler mülk sahibi olmaları nedeniyle ulusal kurtuluş devrimine karşı konum alabilmektedir. Üretici olma yönüyse onları işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlere yakınlaştırmaktadır. Konumları daha çok ilerici ve gerici güçlerin etkinliklerine bağımlı olarak belirlenmektedirler. Politik yaşama ağırlığını koyan kesimden yana tavır almaktadırlar.

Küçük burjuvazinin mülk sahibi kesimleri kadar diğer kesimleri de —aydınlar, öğrenciler, subaylar, memurlar vb.— ulusal kurtuluş devrimlerinde önemli rol oynamaktadırlar. Hatta çoğu yerde devrimin öncülüğünü bu güçler elinde tutmaktadır. İşçi sınıfının büyük bir güç olarak şekillenmediği, ulusal burjuvazinin zayıf olduğu yerlerde rolleri artmaktadır.

ULUSAL KURTULUŞU TOPLUMSAL KURTULUŞLA TAMAMLAMAK YA DA KAPİTALİZMİN EZGİ VE SÖMÜRÜSÜNE YOL AÇMAK

Ulusal kurtuluşu elde etmek elbette önemli bir aşamadır ama son aşama değildir. Ulusal kurtuluşçu güçler tam bu noktada bir karar vermek durumundadırlar. Sosyalizme yönelip ulusal kurtuluşu toplumsal kurtuluşla tamamlamak, ya da ulusal burjuvazinin kuyruğuna takılıp kapitalist yolu seçmek. Başka bir deyimle ulusal bağımsızlığı ekonomik bağımsızlıkla tamamlamak ya da emperaylizme kapıları yeniden açmak.

Ne ki toplumsal kurtuluşu başarabilmek, sosyalizm yoluna girmek herşeyden önce hareketin başını işçi sınıfının çekmesine, ulusal demokratik politikanın sınırlarının net çizilmesine, ulusal kurtuluşun yönetici güçlerinin sosyalizme yönelme istek ve kararlılığına bağlı olan bir şeydir. Yoksa demokratik dönüşümler ülkemizde olduğu gibi burjuvazinin gelişimini kolaylaştıran üst düzeyde reformlar olmaktan ileriye gidemez. Halkın isteği köklü demokratik dönüşümler gerçekleştirilemez. Nedir bu köklü demokratik dönüşümler? Her ülkenin somut koşullarına göre farklılık taşımasına karşın bu dönüşümlerin başında ulusal bir ekonominin kurulması gelmektedir. Bu da köklü ekonomik dönüşümleri gerektirmektedir. Her türlü doğal kaynakların ve zenginliklerin devletleştirilmesi. Devletleştirmenin sınırları içine sanayinin büyük kolları, iç ve dış ticaret vb. girmektedir. Toplumsal yaşamın demokratikleştirilmesi de toplumsal kurtuluşun zorunlu bir evresidir. Okuma - yazma bilmezliğin kökünü kazımak, geniş emekçi köylü yığınlarının istemleri doğrultusunda bir toprak reformu, demokratik eğitim, iş koşullarının iyileştirilmesi, toplumsal yaşamın demokratikleştirilmesi yönünde belli başlı gelişim halkalarıdır.

Ulusal kurtuluş toplumsal kurtuluşla tamamlanmadığı taktirde ne olacaktır? Kapitalist ekonominin sınırları içerisinde kalmanın sonuçları nelerdir? Buna en iyi yanıt ülkemizin içinde bulunduğu durumdur. 50 yılda geldiğimiz yer, emperyalizme bağımlılık ve kalkınamamış olmaktan başka bir şey değildir. Bunun maddi temeli nedir? Yeni bağımsız ülkelerde emek üretkenliği-

leşkesinden birisi :

RTULUŞ SAVAŞLARI

nin düşük olması, ileri kapitalist ülkelerin, emperyalist güçlerin ekonomik yağmasının, politik etkinlik kurmasının maddi koşullarını oluşturmaktadır. Bu koşullarda politik bağımsızlık ekonomik bağımsızlığı korumada yeterli olamamaktadır. Tersine ekonomik bağımlılık yolunda atılan her adım, derece, derece politik bağımsızlığı yutmaktadır.

Lenin bu tehlikeye işaret etmiştir. **«Burjuva ideologları genellikle ekonomik bağımsızlık üzerinde durmadan ulusal bağımsızlıktan sözederler. Aslında esas olan birincisidir (ekonomik bağımsızlık)"** (Kaynak: P. Fedoseyev, Leninciliğin Sosyalist Devrim Teorisi, s. 470, Konuk Yayınları) demiştir. Ve kurtuluş yolunu göstermiştir: **«...Sosyalist devrim, yalnızca ve esas olarak, her ülkede devrimci proletaryanın kendi burjuvazisine karşı verdiği bir savaşım olmayacaktır; hayır, sosyalist devrim, emperyalizm tarafından sömürülen tüm ülkelerin ve tüm sömürgelerin, tüm bağımlı ülkelerin uluslararası emperyalizme karşı savaşımı olacaktır.»** (Kaynak, Dünya Komünist Hareketi, s. 197, Konuk Yayınları)

Dünya ölçüsünde etkinliğini ve rolünü artıran bir harekete karşı emperyalizmin kayıtsız kalacağını sanmak safdillik olur. Emperyalizmin manevraları çeşitlidir ve bu manevraların içinde ideolojik saptırma da vardır. Her yerde olduğu gibi ideolojik saptırma politikasının ağırlığını anti-komünizm ve anti-Sovyetizm oluşturmaktadır. **«Ulusal kurtuluş hareketlerinin, dünya sosyalizmi ve uluslararası işçi sınıfı hareketi güçleri ile birlik içinde olmadığı her yerde, ulusal kurtuluş mücadelesi, ya kapitalizm tarafından ezilmekte, ya da kapitalist gelişimin görevlerini üstlenerek kısıtlanmaktadır. Bu bakımdan, anti-komünizm ve anti-Sovyetizmin teşhir edilmesi, ulusal kurtuluş hareketinde demokratik eğilimlerin başarıyla gerçekleşmesi açısından büyük bir önem taşımaktadır.»** (P. Fedoseyev, Leninciliğin Sosyalist Devrim Teorisi, s. 481, Konuk Yayınları)

Emperyalizmin anti-komünizm ve anti-Sovyetizm politikasının yaygınlaştırılmasında bugün militan bir truva atı vardır: Maocu Pekin yönetimi. Mao'nun ileri sürdüğü ve Lin Piao'nun geliştirdiği **«dünya kentleri ve dünya kırı»** teorisi. Bu konuda Lin Piao şunları söylüyor: **«Yeryüzünün tümü ele alındığında, eğer Kuzey Amerika ile Batı Avrupa'ya 'dünya şehirleri' denilirse; Asya, Afrika ve Latin Amerika'da 'dünyanın kırsal alanlarını' teşkil ederler...»** (Gerilla Savaşı ve Marksizm, s. 238) — **daha sonra «geliştirilmiş» biçimi ile, «Üç dünya teorisi»** Maocu politikanın temelini oluşturmaktadır.

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de ulusal kurtuluş hareketlerinin rolünü abartan, dünya sosyalist sisteminin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin karşısına çıkartan bir çok irili ufaklı grupçuk vardır. **Pekinci Aydınlıkçılardan, Halkın Kurtuluşu'na, Halkın Birliği'ne, Devrimci Yol'dan Kurtuluşa, Cephe'sine kadar tüm maocu ve küçük burjuva kesimler ulusal kurtuluş hareketlerini abartma ve anti-Sovyetizm ve anti-komünizme paravana olarak kullanma paydasında şöyle veya böyle birleşmiş durumdadırlar.** Kuşkusuz maocuları ve küçük burjuva devrimcilerinin aynı ortak paydada birleşmelerinin daha bir çok nedeni vardır. Ve bu nedenlerin başında silahlı savaşım biçimlerinin ve şiddetin mutlaklaştırılması gelmektedir.

EMPERYALİZM MİLLİYETÇİ GÖRÜŞLERİ KÖRÜKLEMEKTEDİR

Emperyalist güçlerin, ulusal kurtuluş hareketlerini amacından saptırmada milliyetçi akımları desteklediği ve körüklediği bilinen bir gerçektir. Ulusal kurtuluş hareketlerinin yürütüldüğü ülkelerin sosyal ve ekonomik durumları milliyetçiliğin yaygınlaşmasını olanaklı hale getirmektedir. Ulusal sorun kolaylıkla sınıflar ilişkisi temelinden koparılıp milliyetçi kılıflara bürünebilmektedir.

«Toplumsal yaşam içinde ulusal etkenin yeri ve rolü konusunda çarpık bir kanaat olan milliyetçiliğin bazı özellikleri, onun gerçek devrimci hedefleri, devrim savaşımının gelişme doğrultusunu, yöntemlerini ve biçimlerini çarpıtan «sol» ve sağ oportünist eğilimler ile hızla ve kolaylıkla ilişki kurmasını mümkün kılıyor. Siyasal oportünizm ile milliyetçilik arasındaki karşılıklı ilişki, günümüzde, milliyetçiliğin, reformcu, küçük - burjuva ve sözde devrimci eğilimlerin gelişimine çok elverişli bir zemin olmasında ifadesini buluyor. Milliyetçilik zehiri, devrimci güçlerin enternasyonalist ruhuna çok büyük zararlar vermektedir.»

Ne ki, baskı altında tutulan ulusun milliyetçiliği ile hükmeden ulusların milliyetçiliği arasında ayrım yapılması gerektiği bilimsel sosyalizmin klasiklerinde işlenmiştir. Bizzat Lenin bu konuya dikkati çekmiştir. Ancak yine Lenin'in ezilen ulusun milliyetçiliğini hangi yönde desteklediğini şu sözler ortaya koymaktadır, **«Baskı altındaki bir ulusta görülen her burjuva milliyetçiliğinin zulme karşı genel demokratik bir içeriği vardır. Ve biz, işte bu içeriği kayıtsız şartsız desteklemekteyiz.»**

Ancak bu demokratik içeriğin kolaylıkla devlet şovenizmine ve ırkçılığa dönüşebileceğini hiç bir zaman unutmamak, ezilen uluslarda etkisini sürdüren ulusal bencillik ve ulusal darlık tehlikesine karşı dikkatli bir politika izlemek gerekir. Lenin'in bu konuda söyledikleri açık ve nettir: **«Proletarya, milliyetçi akımı desteklemede çok fazla ileriye gitmemek zorundadır, çünkü bu, milliyetçiliği güçlendirmeye çabalayan burjuvaziyi desteklemek anlamına gelir. Açıkça belirlenmiş tarihi bir süreç içinde, titizlikle sınırlandırılmış ve konumu saptanmış bir çerçevenin dışında, burjuya milliyetçiliğine yardım etmek, proletaryaya ihanet edip burjuvazinin saflarında yeralmak demektir.» (Kaynak: Çağımızda Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya, s. 288, Konuk Yayınları)**

Kolaylıkla militan milliyetçiliğe dönüşebilen bu tehlikenin zararlı sonuçlarının boyutları, bugün Pekinli maocu liderlerin Çin'i getirdikleri konumda apaçık görülmektedir. Bu olgu her türlü ulusal nihilizme ve salt ulusal kurtuluşçu eğilimlere ilkesel tutum takınmanın zorunluluğunu kanıtlamaktadır.

ÇAĞIMIZIN EN GÜÇLÜ SİLAHI: PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Bu ilkesel tutumun temeli nedir? Milliyetçi görüşlerin yıkıcı etkileri nasıl yokedilebilir? **«Proletarya enternasyonalizminin denenmiş ve sınavdan geçmiş Leninci prensipleri, uluslararası işçi hareketi ile ulusal kurtuluş mücadelesi arasındaki birliğin ideolojik temelidir.»** (Leninciliğin Sosyalist Devrim Teorisi, s. 481) Her türlü milliyetçi görüşü yenilgiye uğratmanın yolu proletarya enternasyonalizmidir. Leninci ilkelerine sıkı sıkıya bağlanmaktan geçmektedir. Tüm özelliklerinin yanısıra yılmaz bir enternasyonalist olan Lenin bakın bu konuda ne diyor; **«...Politikada esas olan halklar üzerinde uygulanan emperyalist şiddettir; ve emperyalizmin bu uluslararası politikası, tüm ezilen halklar arasında yakınlaşmayı, ittifak ve dostluğu teşvik ediyor.»** (Kaynak: Dünya Komünist Hareketi, s. 204, Konuk Yayınları) Enternasyonalizme neden sıkı sıkı sarılmak gerektiğini Lenin, şu sözlerle açıklıyor; **«...Tüm ulusların ilişkilerinin en sıkı birliğine doğru, her türlü şovenizme, her türlü ulusal aşırılığa, her türlü milliyetçiliğe karşı ortak savaşıma doğru ilerlemek zorundayız.»**

SONUÇ

Sonuç olarak denilebilir ki; Ulusal kurtuluş hareketlerinin günümüzde aldığı boyutları ve artan rolünü gözardı etmek mümkün değildir. Ancak ulusal kurtuluş hareketlerinin tarihsel rolünü tarihsel ilerlemenin başlıca itici gücü sosyalizme yöneldiği ölçüde büyüdüğü de bir gerçektir. Bilimsel sosyalizm görüşleri, ezilen halklar arasında yaygınlaştıkça, halkların kurtuluş savaşımında komünist ve işçi partilerinin yöneticilik rolü büyüdükçe ulusal kurtuluş hareketlerinin toplumsal kurtuluşla tamamlanması ve sosyalizme yönelmesi gerçeklik halini almaktadır.

Maocuların ve küçük burjuva devrimciliğinin değişik kollarının ileri sürdüğü gibi ulusal kurtuluş hareketleri tek başına çağımızın temel çelişkisini çözecek durumda değildir.

Onun büyüklüğü dünya sosyalist sistemi ve uluslararası işçi sınıfı hareketi ile birlikte bir bütün olmasındandır. Bu birlik geliştiği ve pekiştiği sürece ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısı daha da artacak, halkların kurtuluş savaşları ileri boyutlar alacaktır. Ulusal kurtuluş hareketleri sosyalizm yoluna girdiği ölçüde başarılı olacak, kapitalizmin pisliklerine bulaştığı ölçüde eriyip, yok olacaktır.

• **Küba halkı kurtuluşunu selamlıyor.**

• **Emperyalizme ve siyonizme karşı savaşan Filistin halkı.**

• **Zimbabwee Afrika Halkının Birliği (ZAPU)nun özgürlük savaşçıları askeri bir eğitim kampında.**

BALIKESİR'DE ANTİ-FAŞİST SAVAŞIM YÜKSELİYOR

13-8-1978 pazar günü İGD ve İKD Balıkesir Şubeleri «Anti-faşist savaşım ve demokrasi güçlerinin birliği» konulu bir konferans düzenledi. Konferansa konuşmacı olarak gazeteci ve yazar Aydın Engin ve Oya Baydar katıldılar. Konuşmacılar, Balıkesir'de faşistlerin katlettiği İGD Balıkesir Şubesi üyesi Dursun Dúman'ın öldürülmesiyle demokrasi güçlerinin birliğinin önemini vurgulayarak, böylesi bir ortamda anti-faşist, anti-emperyalist eylem ve cephe birliğinin zorunluluğunu ortaya koydular. Diğer demokratik kuruluşların da katılımıyla yığınsal bir biçimde yapılan konferans, «Ulusal Demokratik Cephe'de birleş!», «Faşizme geçit yok!», «Faşist yuvalar dağıtılsın!», «Dursunlar Ölmez!» sloganlarıyla son buldu.

BALIKESİR'Lİ
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

İGD ÇİFTELER ŞUBESİ «BARIŞ, DOSTLUK, DAYANIŞMA GECESİ» DÜZENLEDİ

Geçtiğimiz günlerde İlerici Gençler Derneği Eskişehir - Çifteler şubesi tarafından «Barış - Dostluk - Dayanışma» gecesi düzenlendi. Şubenin kuruluşundan kısa bir süre sonra gerçekleştirilen ve 800 civarında işçi - köylü ve öğrenci gencin katıldığı gece, büyük bir coşku içerisinde geçti. İGD Çifteler şubesi tiyatro kolunun hazırladığı «Buzlar Çözülmeden» adlı oyunun sergilendiği, halk türkülerinin ve marşların söylendiği gecede sık sık «Faşizme geçit yok!» «İşçi sınıfı partisine özgürlük», «Yolumuz işçi sınıfının yoludur!», «Yaşasın İGD!», «UDC'de birleş!» belgileri haykırıldı.

ÇİFTELER'DEN
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

EKREM GÜLER'İ KAYBETTİK

İlerici liseli arkadaşımız Ekrem Güler'i geçirdiği bir trafik kazası sonucu kaybettik. Gençliğin yolunun işçi sınıfının yolu olduğunu bilen ve ilçemizde tüm ilerici güçlerin birliği için savaşan arkadaşımızın ölümü bizler için acı bir kayıptır. Anısı yolumuzu aydınlatacak. savaşımıza bayrak olacaktır.

DURAĞAN'LI
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER HAVANA FESTİVALİNİ İSKENDERUN'A DUYURDULAR

28 Temmuz / 5 Ağustos günleri arasında Havana'da yapılan 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ni tanıtmak amacıyla üzerinde Festival amblemi bulunan «11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali için ileri» yazılı bir pankartı şehrimizin en işlek caddesine asan ilerici yurtsever gençler daha sonra meydanda bir toplantı düzenleyerek Festivali tanıtıcı bir konuşma yaptılar. Konuşma sırasında «Haydi Havana 78'e, Yaşasın gençliğin anti-faşist birliği, İGD de Küba'da» sloganları atıldı. İskenderun'lu ilerici yurtsever gençler tarafından caddeye asılan pankart iki gün sonra savcının emri ile polisler tarafından indirildi.

İSKENDERUN'LU İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

kısa...kısa...

İSTANBUL — ÜMRANİYE

• Ümraniye'de polisin faşistlere destek olmasını ve faşist saldırıları kınayan bir bildiri ilerici yurtsever gençler tarafından Pazar içinde dağıtılırken polisler gene faşistlerle işbirliği yaparak bildiri dağıtan gençleri yasalara aykırı olarak göz altına aldılar. En ağır küfürlerle hakaret ederek ekip otosunda ve karakolda saatlerce dövdüler, bazı yurtsever gençlerin arkasından ateş açtılar.

BURDUR

• Burdur'da 11.8.1978 günü Eğitim Enstitüsünden evlerine giden İGD üyelerine saldıran faşistler, Mustafa Kemahlı ve Mustafa Kutlu'yu yüzlerine attıkları taşlarla yaralamışlar ve polisin de gözü önünde ellerindeki kesici aletlerle ÜGD'ye kaçmışlardır. Olayı izleyen çevre halkının, yetkilileri uyarmalarına rağmen faşist saldırganlar ÜGD'de yakalanmamışlardır...

NEVŞEHİR

• 15 - 16 Ağustos tarihleri arasında Nevşehir'e bağlı Hacıbektaş'ta yapılan «Hacı Bektaş-ı Veli'yi anma Şenlikleri»ne İGD Kayseri Şubesi ve İGD Kırşehir temsilciliği de katıldı. IGD'nin şenliğe gönderdiği mesaj tüm Hacıbektaş halkına okundu. İGD Kayseri Şubesi imzalı bildiriler dağıtıldı. Maocuların ve maceracı grupların İGD bildirisinin dağıtılmasını engelleme girişimleri, Hacıbektaş halkının yardımıyla da boşa çıkartıldı.

İSTANBUL — KADIKÖY

• Gerici - faşist - maocu güçlerin provokasyonları son haftalarda Kadıköy'de ilerici yurtsever gençler üzerinde yoğunlaştırıldı. Esnaf kılığındaki maocular, esnafı, halkı İGD Kadıköy Mühürdar Şubesini kapattırmak için kışkırtırken, silahlı saldırılar düzenlerken, geçtiğimiz günlerde Acıbadem'de oturan iki yurtsever gencin evleri otomatik silahlarla tarandı. Kendilerini yere atarak ölümden kurtulan gençler, sık sık takip edildiklerini ve ateş sırasında evlerinin içinin projektörlerle aydınlatıldığını, yaylım ateşinin yataklarını hedef aldığını söylemişlerdir.

AYDIN — SÖKE

• Kuruldukundan bu yana gençliği eğitmek, örgütlemek amacıyla yoğun çaba sarfeden İlerici Gençler Derneği Söke Şubesi 20.8.1978 günü yaptığı bir genel üye toplantısında, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü engelleyen faşist 141 ve 142. maddelerin yasalardan kaldırılması için bir imza kampanyası başlatmıştır.

İSTANBUL — HASKÖY

• Halıcıoğlu - Çıksavun'da faşistler Okmeydanı ve Kasımpaşa'daki faşist yuvalardan aldıkları güçle bölgede terör estirmeye çalışıyorlar. Faşistler bu hafta içinde İlerici Yurtsever Gençlik Gazetesi'ni satan gençlere saldırdılar. Arkasından bir işçinin yolunu kesip dövdüler.

Bütün bu faşist saldırı ve provokasyonlara karşın Çıksavun gençliğinin mücadelesi yükseliyor. Bunun en somut örneklerini, bölgemizde şimdiye kadar gerçekleştirdiğimiz en yığınsal İYG satışı ve tüm Haliç kıyılarını süsleyen 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'nin afişlerinden görmek mümkündür.

İSTANBUL — BAYRAMPAŞA

• Bundan bir süre önce başlayan ve Tüm Döküm-İş, Halk-Der, Tüm Tekstil-Der, İGD GOP Şubesi, Bayrampaşa Halkevi, Kartaltepe Halkevi, Eyüp Halkevi, TİP GOP İlçesi, İKD Bayrampaşa, GOP ve Eyüp temsilciliklerinin katıldığı anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist eylem birliği platformu, bölgedeki faşist baskı ve saldırıları kınayan bir bildiri dağıttıktan sonra düzenlenen kahve toplantısı tam bir eylem birliği havası içinde geçmiş, toplantıda sık sık «Yaşasın eylem birliği» sloganı haykırılmıştır.

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLİĞİ VE BÖLÜNME

Bir demokratik gençlik örgütü kendi içinde sonu karşılıklı sert çatışmalara varan bölünme süreci içine girmiştir.

Bölünme olayı olumsuz olmakla birlikte, küçük burjuva devrimciliğinin doğası gereği kaçınılmazdır. Kaçınılmazlığının **birinci nedeni;** İşçi sınıfının yol göstericiliğinden, politik, ideolojik ve örgütsel öncülüğünden yoksun olmak ya da işçi sınıfı ile yeterince bağ kuramamaktır. **İkincisi**, teoride ilkesizlik ve pratikte iradeci yaklaşımın körüklediği görüş ayrılıklarının yönetici kadrolar arasında sık sık patlak vermesidir. **Üçüncü neden**, ideolojik ve politik bütünlüğün olmamasının örgütü dış etkilere açık bırakması, **«böl-parçala-yönet»** taktiğini çok titizce uygulayan çevrelerin bu boşluktan kolaylıkla yararlanarak bölünmeyi kolaylaştırmalarıdır.

Bu sorunun bir yönüdür. Diğer yönü bu gençlik örgütü içerisinde bugüne kadar uç veren bölünmelerin daha çok **«Öncü savaşı»** ve **«partileşme süreci»** üzerinde yoğunlaşıyor olmasıdır.

Bugün tartışma konusu haline getirilen her iki kavramda aslında bilimsel sosyalizmin, uluslararası işçi sınıfı hareketinin, yıllarca önce sonuca bağladıkları, ayrıntılı çözümlemelerini yaptıkları, hiç bir tartışmaya meydan vermeyecek ölçüde sınırlarını çizdikleri parti, savaşım biçimleri, gibi devrimin temel sorunlarının tahrifatından ve çarpıtılmasından başka bir şey değildir.

Bu çözümlemelere baktığımız zaman görürüz ki «öncü savaş» diye bir saçmalık, savaşım biçimi diye hiç bir zaman ileri sürülmemiştir. Savaşım hiç bir zaman banka soygunculuğuna, çalıp - çırpma eylemlerine indirgenmemiştir. Tersine bu tür görüşlere karşı ilkeli bir savaşım verilmiştir. **«...Komünist enternasyonalin üçüncü kongresinde 'saldırı teorisinin' goşist savunucuları, iyi örgütlenmiş bir partinin üye sayısı az bile olsa devrim yapabileceğini öne sürdüklerinde, Lenin onlara karşı şunu söylemiştir: Eğer Rusya'da 1917 Oktobr'unda Bolşevik Partisi burjuvaziyi devirmeyi başarabildiyse, bu Bolşevik Partisinin, işçi ve köylü temsilcilerinin, Sovyetlerin büyük çoğunluğunun ve orduyu oluşturan 10 milyon dolayında insanın yaklaşık olarak yarısının desteğini kazandığı için mümkün olmuştur. Ve bu» diyordu Lenin «Rus devriminin deneyiminden kavranılması gereken temel noktadır.»** (Bkz. Dünya Komünist Hareketi, Konuk Yayınları, s. 343)

Türkiye işçi sınıfı tüm ulusal demokratik güçleri Ulusal Demokratik Cephe'de birleşmeye, bunun için forumlar düzenlemeye çağırıyor. Düşmanın korktuğu da budur. Korkusunu eylem ve cephe birliği yolunda atılan her ileri adımı bastırmak için elinden geleni ardına koymayarak göstermektedir. Demokratik örgütler arasında ikilik yaratılmasından, baskı ve terörü yoğunlaştırmaya, sahte komünist partileri kurdurmaya, devrimcileri kitlelerden soyutlamaya kadar geniş bir yelpaze içinde her yolu denemektedir. Devrimcileri yanlış yollara sürükleyerek **«avlamak»** politikasını sürdürmektedir.

Bir diğer önemli konu, **«partileşme süreci»** dir. Hemen hemen tüm küçükburjuva devrimcileri bir partileşme sürecinden sözetmekte ancak bir türlü bu **«sürece»** girememektedirler. İşçi sınıfının öncü rolünü yadsımaktan ve işçi sınıfına inançsızlıktan kaynaklanan **«gençlik»** partileri kurmak kitlelere pek öyle çekici gelmeyecektir. Küçükburjuva devrimciler bunun bilincindedirler. İşin kolayını da bulmuşlardır. Bir partileşme sürecidir tutturmuş gidiyorlar. Böylelikle bir bakıma işçi sınıfı partisinin kitlelerde oluşturduğu saygınlık kullanılmak istenmektedir. İşçi sınıfının öncülüğünün ideolojik öncülük olduğu ileri sürülmekte, bu ideolojiye savunan grupçukların öncülük edebileceği gibi anti-diyalektik görüşler üretilmektedir. Bu tür görüşlerin varacağı sonuç eninde sonunda işçi sınıfının devrimci savaşımdaki öncülüğünün yadsınması ve Türkiye işçi sınıfı hareketinin şanlı geçmişinin inkarından başka bir şey olmayacaktır. Öyle de olmaktadır. işçi sınıfımızın elli yılı aşkın örgütlü savaşımına bir çizgi çekilmekte, geçmiş değerlendirmeleri 1968'lerden bu yana geçen evreyi kapsamaktadır. Küçükburjuva devrimciliğinin uç verdiği evre Türkiye devrimci hareketinin değerlendirilmesinde kıstas olarak alınmaktadır.

Türkiye ilerici yurtsever gençleri işçi sınıfımızın tersane grevlerine uzanan şanlı bir geçmişi olduğunu iyi bilirler. İşte o günlerden, 1920'lerden bu yana Türkiye işçi sınıfı örgütlü olarak savaşıyor. Halkımızın, gençliğin, işçi sınıfımızın istemlerini haykırıyor. Sosyalizme açılan ileri demokratik düzen savaşımının önünde yeralıyor, yönetiyor. 141 - 142'ler çıkarılmış önüne. Burjuvazinin açık, çıplak terörünü koymuşlar karşısına. Ama işçi sınıfımız saldırılara göğüs germiş, baskılara pabuç bırakmamış, gelmiş bugünlere. Tüm bunlara gözatmak gerek. Türkiye işçi sınıfının şanlı savaşım tarihini bellemek gerek. Bu kahırlı ve onurlu savaşımı **«yok»** sayarak **«partileşme süreci»**nden söz ediliyorsa eğer bu tartışmayı yürütenlerin ülke gerçekleri karşısında ne kadar gerilerde olduklarını görmek gerek. Kendi karton şatolarında devrimcilik oynayan bu grupçukların çevrelerinde olanlara dikkatli ve ard niyet taşımadan göz atmaları pek çok şeyleri değiştirecek.

Türkiye'de çok şeylerin değiştiğini, işçi sınıfının devrimci savaşımdaki öncülüğünü eylem alanlarında nasıl kanıtladığı görülecek. Birbirinin peşi sıra üç 1 Mayıs'da 500 binleri meydanlara sürükleyen gücün, işçi sınıfının gücü olduğu ne çabuk unutuldu. 16 Eylül'de **«DGM'ye Hayır»** genel direnişinin gerici - faşist güçleri dize getirdiği neden anımsanmaz? Mess'e karşı metalurji işçilerinin utkuyla sonuçlanan, ülkemizin en geniş katılımlı grevi neden gözardı edilir? Neden gözardı ettiğinizi anladık diyelim. Ama işçi sınıfına, işçi sınıfının öncülüğüne karşı çıkarak **«proletaryanın öz partisi»**ni kurma sürecinde yol almanızı nasıl açıklayacaksınız? İşçilerin içinde yeralmadığı veya göstermelik bir kaç işçinin olduğu **«proletarya partisi»** kurma girişimlerinizi neye dayanarak açıklayacaksınız?

Daha partiyi kurmadan böylesine didişiyorsunuz bir de kursanız artık ne durumlara düşersiniz kimbilir? Yalnızca şunu söyleyelim; tüm ülke çapında serpilip gelişen hızlı bir örgütlenme karşısında, gençlik olarak yerimizi doğru saptamak ve yerimizi, işlevimizi bilerek ulusal demokratik güçlerin eylem birliği için savaşımı yükseltmek en doğru yol olacaktır. **«İşçi sınıfı partisini»** baştan kurmaya kalkmanın, hele bunu gençlerden kaynaklandırmanın izleyeceği yol devrimci yol olmayacaktır.

Gidilirse ne olacaktır? İşçi sınıfı hareketinden biraz daha uzaklaşmak ve amip gibi bölünmek!.. Partileşme sürecine bölünme süreci demek daha yerinde olur herhalde!

S. CAN - ZONGULDAK

"İGD'NİN MAYASI SAĞLAMDIR"

Bu mektubu bir özeleştiri kabul edebilirsiniz.

Son 6 ay, Türkiye devrimci gençliği için deneyimlerle dolu olarak geçti. Biz, tek tek hangi örgütte olursak olalım, tabandaki gençler olarak bu durumu değerlendirmek zorunda kaldık. Ben 26 yaşındayım. DEV-GENÇ'i seçişimin en büyük nedeni, «dövüşken, atılgan, mücadeleci» (!) olmasıydı. Fakat olaylar geliştikçe bunun yanlış olduğunu gördüm. Son bir hafta içinde geçmişi bütün bir süreç içinde gözümün önüne getirince, çok yanlış bir akımın peşinde sürüklendiğimi anladım. Bir kere «yolumuz Mahir Çayan'ın yoludur» sloganı beni çok rahatsız etti. Mahir, iyi niyetli idi, ancak gittiği yol yanlıştı. İşçi sınıfının yolundan ayrılmanın neye malolduğunu geçmişte yaşadık. Bunu DEV-GENÇ içindeki arkadaşlara anlatamazsın. Hemen uzlaşmacı (!), korkak (!), pasifist (!) vb. gibi daha bir çok laf kalabalığı ile susturmak isterler. Hataları görmez kabul etmezsen, nerede kaldı devrimcilik? Sonra, bireysel hareketlerin devrime yarar değil, zarar verdiğini tarih belgelemiştir.

Bir de «iki şabloncu çizgi» anlayışı var. Bu da beni çok düşündürdü. Biz ne ondanız, ne bundanız gibilerden ucuz bağımsızlıkçılık hareketlerinin küçük burjuva milliyetçiliğini saklayamayacağı ortada. DEV-GENÇ, bir kere olsun «YAŞASIN SOSYALİZM» diyemedi. Sovyetler Birliği'ne karşı açık tavır koymaktan kaçındı. Sovyetler Birliği, ya sosyalisttir ya da kapitalist, ikisinin ortası yoktur. Onlar tutturmuşlar «revizyonist» lafını.

Sonra Çin'in izlediği ihanet politikasını eleştiremediler. «3 Dünya Teorisi»nin Mao'ya ait olduğunu bildikleri halde, maoizmin gerici yüzünü örtbas etmeye yeltendiler. Çin'in bugün NATO'nun yedeği olmasının Mao'nun ideoloji - politikasından kaynaklandığını görmezlikten geldiler. Sosyalist ülkelere Sovyetler Birliği'ne karşı tavır almanın sonunun nerelere gittiğinin açık örnekleri var. Yugoslavya neden kalkınamadı? Neden onbinlerce Yugoslav işçisi, Alman emperyalizmine ucuz işgücü oluyor? Bir de Bulgaristan'ı alın. Sovyetler Birliği ile karşılıklı yarara dayanan ilişkilerin Bulgaristan'ın çehresini nasıl değiştirdiğini görün. Ama onlar bunu bağımlılık olarak anlarlar. Bulgaristan istese, bugün Comecon'dan da, Varşova Paktı'ndan da ayrılabilir. Bunu küçük burjuva milliyetçilerine anlatamazsın. Susarlar.

15 gün önce oturmuş konuşuyoruz. Söz çok zaman olduğu gibi Sovyetler Birliği'ne geldi. Bir arkadaş, «SSCB emperyalist değil ama alabilir» (!) dedi. Ben, bunun yanlış olduğunu, bu görüşlerin maocu «Aydınlık»ın, faşistlerin işine yaradığını Arnavutluk'un bile Çin'den koptuğunu, bunun nedeninin Mao'nun «3 dünya teorisi» olduğunu, söyledim. Maocuların da, Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğunu bildiklerini, ancak, kıskançlıktan, öncü olma isteğinden, şovenist politikalarından ötürü bunu açıkça kabul etmediklerini açıkladım. Hiç ses çıkarmadılar. Daha sonra keskin devrimci (!) arkadaşlardan biri «yine revizyonizm havalarına girdiğimi» (!), «kendimi yenilemem gerektiğini (!), «devrimin dağlarda kazanılacağı»nı (!), «yolumuzun ÇAYAN gibi savaşmak» (!), olduğunu, «şabloncu çizgilerin bizi ilgilendirmediği»ni (!), söyledi. Bununla da yetinmeyip silahını çekti. Zahir, belki aniden «öncü savaşı» başlattı? Tabii önce kendi arkadaşlarına karşı. «Ateş et» dedim. Bendeki kararlılık onu her zaman başvurduğu gibi özür dilemeye zorladı. Bir iki saniye, burada daha fazla yerimin olmadığını, dağlarda devrim yapacakları başbaşa bırakıp ayrılmama yetmişti. Şimdi olayı unutmamı ve beni kaybetmek istemediklerini söylüyorlar.

Ben, bu mektubu yazdığım andan itibaren İGD'li arkadaşların safına katılıyorum. Niye mi?

1 — Ben bir işçi çocuğuyum. İşçi yataklarında büyüdüm. İşçi sınıfına duyduğum güven ve inancı hiçbir güç unutturamaz.

2 — Enternasyonalizmi savunmam; küçük burjuva milliyetçiliği batağına bir kere saplananların, İGD Kongresini, Havana 78'i görmesi, enternasyonalizmi anlaması için önemli bir araçtır.

3 — Sovyet düşmanlığının insanı eninde sonunda Perinçek - Türkeş işbirliğine götürdüğünü, Sovyet - Türkiye görüşmeleri sırasında, Aydınlık (aslında karanlık) adlı paçavrada, Ü. O. Başkanının yazısını okuyunca daha iyi kavradım.

4 — İGD'nin, Sovyetler Birliği gençliği ve halkı ile dostluk gütmesinin «bağımlılıkla» hiçbir ilgisi olmadığını deneyimler göstermiştir.

5 — İGD'nin disiplini ve her türlü provokasyona polis ajanlarına kapalı olmasını 3 yıllık yaşamı göstermiştir. İGD ile ortaklaşa katıldığımız eylemlerde bunu yakından görüyorduk.

6 — En önemli neden ise; İGD'nin mayasının sağlam olduğudur. «Mayası bozuk sütten yoğurt olmayacağı» gibi, işçi sınıfına dayanmayan onunla bağlanmayan bir gençlik hareketi de kalıcı olamaz.

Yaşasın İşçi sınıfımız!

Yaşasın işçi sınıfının birliğini savunan gençlik ordusu!

ANKARA'DAN S. OTAĞ

YUNANİSTAN-KIBRIS-TÜRKİYE. GENÇLİĞİ

BARIŞ SAVAŞIMINDA OMUZ OMUZA

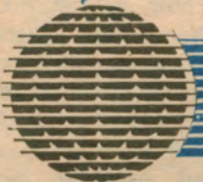
NATO'cular, silah tekelleri, gerici güçler Doğu Akdeniz'i, Ege'yi emperyalizmin bir gölü, saldırganlık odağı yapmak için Yunanistan, Kıbrıs ve Türkiye halkları ve gençliği arasında şovenizmi körüklüyor, onların barış - dostluk - dayanışma bağları gün geçtikçe güçleniyor.

Yunanistan, Kıbrıs ve Türkiye ilerici gençliğinin örgütleri KNE, EDON ve İGD'nin bu konudaki görüşleri şunlardır:

dünya yaprağı

1 Eylül — **DÜNYA BARIŞ GÜNÜ**

1 Eylül 1920 — **BAKÛ'DA DOĞU HALKLARI KURULTAYI AÇILDI**

3. Enternasyonal'in 2. Kongresi'nde alınan bir kararla 1 - 8 Eylül 1920'de Bakû'da toplanan Birinci Doğu Halkları Kurultayı'na 38 ulustan, 1273'ü komünist, 55'i kadın olmak üzere 1391 delege katılmıştır. Türkiye'deki kurtuluş savaşı üzerinde de önemle durulan Kurultay'ın delegeleri arasında Mustafa Suphi ve Ethem Nejat'ta vardı.

1 Eylül 1939 — 2. Dünya Savaşı başladı.

2 Eylül — **VİETNAM CUMHURİYETİ İLE DAYANIŞMA GÜNÜ**

Dünya Barış Konseyi tarafından ilan edilen bu günde DBK tüm ülkelerin barış komitelerini Sosyalist Vietnam Cumhuriyeti'yle etkin dayanışmaya çağırmıştır.

2 Eylül 1945 — **VİETNAM DEMOKRATİK CUMHURİYETİ KURULDU**

2. Dünya Savaşı sırasında Japon orduları tarafından işgal edilen Vietnam'da, 1945 yılında, köylülerin ve işçilerin başlattıkları gerilla savaşı bir halk ayaklanmasına dönüşmüş, ayaklanma sonucunda Japon işbirlikçilerinin hükümeti devrilerek 2 Eylül 1945'de Vietnam Demokratik Cumhuriyeti kurulmuştur.

3 Eylül 1969 — **HO Şİ MİN ÖLDÜ**

1890 - 1969 yılları arasında yaşayan, 3. Enternasyonalin ilk yöneticilerinden ve Hindiçini Komünist Partisi kurucusu Ho Şi Min Vietnam bağımsızlık savaşının yılmaz önderidir. Yüce bir enternasyonalist ve alçakgönüllü bir devrimci olan Ho Şi Min 1924'de Moskova'ya giderek Komintern yöneticilerine katıldı. 1947'de başlatılan gerilla savaşının önderi Ho Şi Min 1957'de Fransızların yenilişinden sonra Vietnam Demokratik Cumhuriyeti başkanlığına seçildi.

5 Eylül 1919 — **ÇAPAYEV ÖLDÜ**

Ekim Devrimi sonrası emperyalizmin kışkırttığı içsavaşta efsaneleşen bir kumandan olan Çapayev, 17 yaşında kızıl orduya katıldı. Kazak isyanlarının bastırılmasında, uçsuz bucaksız steplerde savaştı. Frunze tarafından 25. tümen kumandanlığına getirildi. Kolçak ve Denikin'in bozguna uğratılmasında büyük payı vardı.

8 Eylül 1943 — **JULİUS FUÇİK İDAM EDİLDİ**

23 Şubat 1903'de Prag'da doğan tarihçi, eleştirmen ve işçi sınıfının yılmaz yeraltı savaşçısı Julius Fuçik, usta bir ajitatör, örgütçü ve yazardır. Kalemini, işçi sınıfının mücadelesinde yorulmaz bir silah olarak kullanan Fuçik, Çekoslovakya Komünist Yeraltı Hareketi'nin liderliğini yaptığı sıralarda, Nisan 1942'de Naziler tarafından tutuklanmış ve 8 Eylül 1943'de Berlin'de idam edilmiştir.

9 Eylül 1944 — Bulgaristan halk ayaklanmasının zaferi.

9 Eylül 1948 — Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ilan edildi.

VASİLİ HRONAKİS (KNE Selanik Bölge Sekreteri)

KNE, korkunç ve insanlık dışı Nötron bombasına, Amerikan emperyalizminin üretim planlarına ve buna bağlı olarak bu korkunç bombanın Yunanistan'a yerleştirilmesine karşı amansızca savaşırken, Akdeniz ülkeleri ve tüm dünya ülkeleri arasında barış, dostluk ve kardeşliğin kurulması yolunda savaşım veriyor.

Kıbrıs konusunda ise BM kararları doğrultusunda, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığı, bağlantısızlığı, toprak bütünlüğü ve egemenliğinin sağlanması için savaşıyor. Tüm yabancı askerlerin Kıbrıs'tan çekilmesi, yabancı üs ve tesislerin sökülüp atılması ve Kıbrıs konusunun Sovyetler Birliği'nin önerdiği gibi, uluslararası bir konferansta ele alınması için savaşımını yükseltiyor.

KNE, Helsinki kararları çerçevesinde, Ege sorununun barışçıl yollardan çözümlenmesi için YKF öncülüğündeki savaşıma omuz veriyor. Ege'nin serbestçe dolaşılan bir barış denizi olmasını istiyor.

Türkiye halkı ve Yunanistan halkı arasında ve Türkiye ile Yunanistan gençliği arasında hiç bir çelişki yoktur. Aksine coğrafi komşuluk ilişkilerinin ötesinde faşizme, emperyalizme karşı ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve toplumsal ilerleme için verdikleri savaşım onları yakınlaştırmaktadır.

EDON Merkez Konseyi

Uluslararası emperyalizm ve NATO'nun saldırgan çevreleri, Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan halklarına ve gençliğine daha kolay boyun eğdirmek ve ülke topraklarımızı, komşu halklara Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için savaşan Arap halklarına karşı askeri saldırı üsleri olarak kullanmak için savaş alanlarına itmek istiyor.

EDON'un önderliğindeki ülkemiz demokratik gençliği, emperyalizme ve NATO'ya karşı başeğmez savaşımını sürdürüyor. Kıbrıs Devleti'nin bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğünü ve bloksuzluğunu sağlamak için savaşıyor.

EDON, tüm yabancı birliklerin Kıbrıs'tan çıkarılmasına ve yabancı askeri üslerin sökülüp atılmasına dek savaşımını sürdürecektir.

Barış, dostluk ve uluslararası anti-emperyalist dayanışma ilkelerine sadık kalarak, EDON, Kıbrıs'ın yeni kuşağını enternasyonalizm, Yunan ve Türk gençliği arasında dostluk ve barış içinde yanyana yaşama ilkeleriyle eğitmeye devam edecektir. Kıbrıs'ın düşmanı ne her iki topluluk, ne de Türkiye ve Yunanistan halklarıdır. Kıbrıs halkının, hem Türk, hem de Yunan Kıbrıslılarının düşmanı, emperyalizm, NATO ve ülkemize karşı bunca suç işlemiş Türkiye ve Yunanistan'ın gerici güçleridir.

ALAEDDİN TAŞ (İGD Genel Sekreteri)

«Ege sorunu» Türkiye ile Yunanistan arasında çözüm bekleyen en önemli sorunlardan biridir. Kıta sahanlığı, Ege denizinin kullanılması, FIR hattı vb. konuları içeren «Ege sorunu» son yıllarda Kıbrıs sorunuyla iyice gerginleşmiş olan ilişkilerin savaşa dönüşmesi için, karşılıklı kışkırtmalarla alevlendirilmek, tırmandırılmak istenmektedir. Emperyalizm «Ege sorunu»nu, suni teneffüsle yaşayan NATO'nun güneydoğu kanadına kan vermek, bölgeyi bir barut fıçısı haline getirmek için kullanmayı amaçlıyor.

Bu amaçla emperyalizm, Türkiye ile Yunanistan halklarının aralarındaki sorunları çözümlemek için tüm barışçı girişimleri baltalayarak, provoke ediyor. Öylesine ki, ABD emperyalizmi iki NATO üyesi olan Türkiye ve Yunanistan başbakanlarının, Ecevit ve Karamanlis'in Montrö Zirzesinde bir araya gelip sorunları görüşmelerine bile tahammül edemiyor. En yetkili ağızlardan, Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'in demeçleriyle bu girişimi bile engellemeye çalışıyor. Böylelikle de sorunu NATO'nun sınırlarına hapsederek içinden çıkılmaz hale getirmeye çalışıyor.

Emperyalizmin bu girişimlerine karşı Türkiye ve Yunanistan halkları ardıcıl savaşıyor. Yunanistan, Türkiye ve Kıbrıs işçi sınıflarının kardeşliği, bölgede kalıcı ve adil bir barışın sağlanmasının da güç kaynağı oluyor. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs işçi sınıflarının hareketleri tam bir uyum içinde, omuz omuza Ege'yi bir barış denizi haline getirmek için, ortak düşmana, emperyalizme karşı tüm güçlerini birleştiriyorlar. Bu savaşa Türkiye ilerici gençliğinin temsilcisi İGD ve Yunanistan ilerici gençliğinin temsilcisi KNE ile Kıbrıs ilerici gençliğinin temsilcisi EDON, işçi sınıflarının bölgedeki barış savaşımına ardıcıl savaşımlarıyla destek oluyorlar.

LENİN VE BARIŞ SAVAŞIMI

Sağ ve «sol» revizyonistlerin çarpıtmaya özen gösterdikleri bilimsel olguların başında **barış savaşımı** gelir. İşi, bilimsel sosyalizmi tahrife kadar götüren her iki kamptan revizyonistlerin barış savaşımının Leninci ilkelerini istedikleri gibi yorumlayıp, uluslararası işçi sınıfı hareketini karalamada malzeme olarak kullandıkları geçmişte görülmüştür ve bugün izledikleri politika da geçmişten farklı değildir. Barış sorununun çarpıtılması sağ ve «sol» revizyonistlerin sık sık buluştukları ortak paydalardan bir tanesidir. Ancak sosyal barışçılar (pasifistler) barış savaşımını, sınıf mücadelesinin zorunluluğunu yadsıyarak emperyalizmle, egemen sınıflarla uzlaşmak biçiminde yorumlarlarken; «sol» revizyonistlerin yaptığı ise barış savaşımını, emperyalistlerle, egemen sınıflarla uzlaşma, sınıf mücadelesinden vazgeçme olarak değerlendirip yadsımaktan ibarettir. Maoculuğun izlediği politika ise, emperyalizmin izlediği politikadan pek farklı değildir. Maocular, savaş çığırtkanlığında NATO militaristleri ile uyum içinde hareket eden, kudurgan bir barış düşmanıdırlar.

Ama gerçek, barış düşmanlarının, sağ ve «sol» revizyonistlerin, maocuların söylediği gibi midir? Barış saveşımı, sınıf uzlaşmacılığının bir görünümü bilimsel sosyalizmin yadsınması mıdır?

BARIŞ SAVAŞIMININ İLKELERİNİ LENİN ÇİZMİŞTİR

Barış savaşımının Leninci ilkeleri nelerdir? Lenin, Barış Kararnamesi'nde bu konuda şunları söylüyordu: **«Savaşın tükettiği, acı ve eziyete uğrattığı bütün savaşan ülkelerin işçi sınıfları ile diğer emekçilerin ezici çoğunluğunun özlediği adil ya da demokratik barış (...) böyle bir barışla, hükümet, derhal, ilhaksız (yani, yabancı topraklar gaspedilmeden, yabancı milletler zorla başka milletlere katılmadan) ve tazminatsız bir barışı kastetmektedir.»** (Barış İçinde Bir Arada Yaşama, s. 10, Ser Yayınları)

Lenin'in burada ne söylemek istediği açıktır. Adil ve demokratik bir barış, büyüklüğüne bakılmaksızın tüm ulusların yasal haklarına, egemenliklerine ve toprak bütünlüklerine saygıyı içeren bir barış... Bunun anlamı nedir? Barış savaşımının devrimci savaşımdaki yeri nedir? Lenin'in bir çok kez belirttiği gibi barış savaşımı, devrimci savaşımın sadece bir yönünü oluşturur. Ne pasifistlerin söylediği gibi olduğundan fazla abartılır, ne de küçük-burjuva devrimcilerinin yaptığı gibi küçümsenir. Komünistlerin barış savaşımına biçtiği değer, Lenin'in belirttiği gibi: **«Barış sorunu, çağımızın en güncel ve herşeyi harekete geçiren sorunudur»** (T.Y., c. 26, s. 239) sözlerinde gerçek karşılığını bulur. Komünistler barış savaşımını savunmakla savaşların sona ermeyeceğini, bunun emperyalizmin sistem olarak yeryüzünden silinmesine, sosyalizmin tüm dünyada egemenliğine bağlı olduğunu bilirler. Ne var ki bu bilgilenme onları barış savaşımının en güçlü savunucuları olmaktan alıkoyamıyor. Lenin bu yönelimi şöyle açıklıyor: **«Savaş tehlikesinin tamamen ortadan kaldırılmasını bir yana bırakırsak, barışa gerçekten götüren, birçok yalın, açık seçik kararlar ve önlemler olmalı»** (T.Y., c. 33, s. 372). **«Çünkü barış politikası»** diyordu Lenin bir yazısında **«devrimimizin propaganda gücünü yüz kat arttırmıştır. Barış koşullarında, sosyalizm, kapitalizme karşı kendi avantajlarını geliştirebilmek için sayısız olanaklara sahiptir; çünkü... herhangi bir barış... etki kanallarını yüz kat genişletecektir.»** Bu sözlerden barış savaşımının sadece sosyalist ülkelerin yararına işlediği gibi bir sonuca varılmamalıdır. Dünya ölçüsünde barış savaşımının aldığı ileri boyutların kapitalist ülkeler işçi sınıflarının ve ulusal kurtuluş savaşları veren, bu savaşımdan utkuyla çıkan ülkelerin devrimci savaşımına yaptığı somut yardımlar değersiz kabul edilerek küçümsenmemelidir. Barış güçlerinin gelişip güçlenen savaşımının, emperyalizmin her istediği zaman istediği yerde savaş çıkarmasını frenleyen etkenlerden birisi olduğu unutulmamalıdır.

LENİN, BARIŞ SAVAŞIMINI SINIFSAL TEMELE OTURTMUŞTUR

Herşey gibi barış savaşımını da sınıfsal temeline oturtmak durumundayız. Lenin bu sınıfsal temeli şöyle açıklıyor: **«Proletaryanın devrimci sınıf savaşımıyla bağlantı kurulmaksızın yapılan barış mücadelesi, duygusal ya da halkı aldatan burjuvazinin kof bir laf kalabalığı olmaktan ileriye gidemez.»** (T.Y., c. 34, s. 39). Bu alıntı aynı zamanda barış savaşımının temel gücünün ve başsavunucusunun hangi sınıf olabileceğini gösteriyor. İşçi sınıfının barış savaşımının öncüsü olduğunu doğruluyor. Yıllarca önce Lenin **«İşçi hareketi üstün gelecek, barış ve sosyalizme yol gösterecektir»** (T.Y., c. 26, s. 243) derken işte bu gerçeğe parmak basıyordu. Karl Marks Lenin'den önce **«Ekonomik sefalet ve politik çılgınlıklar içindeki eski toplumun tam tersine, kuruluşta aynı ilkenin, yani emek'in egemen olması nedeniyle, yalnızca işçi sınıfı, uluslararası ilkesini barışın oluşturacağı bir toplum düzeni kurma yeteneğine sahiptir»** derken söylemek istediği barış savaşımının öncü gücünün işçi sınıfı olduğunu belirtmekten başka bir şey değildir. Marks ve Lenin'in öngörüleri, bugün gerçek olmuştur. Uluslararası işçi sınıfı hareketi barış savaşımının en etkin katılımcısı ve genel kurmayıdır.

BARIŞIN ÖNÜNDEKİ BAŞ ENGEL: EMPERYALİZM

Böylesine büyük önemde olan ve sınıf mücadelesinin emekçi sınıflardan yana çözümlenmesine yardımı dokunan barış savaşımının düşmanları olacaktır. Bu düşmanlar yukarıda belirttiğimiz gibi emperyalizm ve her iki kamptan revizyonistler ve oportünistlerdir. Lenin bu tehlikeyi yıllarca önce görmüştür. Barışın önündeki engelin emperyalizm olduğunu belirtmiştir: **«Bizim için böyle bir engel yok, Amerikan kapitalistleri ve diğerleri içinse emperyalizm var.»** (Barış İçinde Yan Yana Yaşama, s. 47, Ser Yayınları) demiştir.

Ne var ki, sadece emperyalizm, gerici-faşist güçler, maocular barış düşmanlığı yapmıyor; emperyalizmle şu veya bu ölçüde şu veya bu biçimde etkileşim içinde olan küçük burjuva devrimcileri ve reformistleri de barışa düşmanlıkta kusur etmiyorlar.

BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA TEZİNİN MİMARI LENİN'DİR.

Barış içinde yanyana yaşama tezinin ne olduğuna gelince, Lenin'in bu konudaki düşünceleri açık ve nettir. Lenin **«barış içinde yan yana yaşamaya daha ileri mülkiyet sistemini getirmek üzere tüm dünyada özel mülkiyetin ve onun yol açtığı ekonomik kaos ile savaşanların tasfiye edileceği zamana kadar sürecek geçici bir durum olarak bakar.»** (Kaynak, Fedoseyev, Leninciliğin Sosyalist Devrim Teorisi, s. 537)). Bu ne demektir? Barış içinde yan yana yaşama tezinin, ana eğilimi kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağımıza özgü ve sınırları bu doğrultuda çizilmiş bir tez olması demektir. Lenin'in de belirttiği gibi işçi sınıfı partilerinin, uluslararası ilişkilerde egemen olması için savaştıkları şey proletarya enternasyonalizmidir ve bu yönde savaşı yüksek tutanlar da yine işçi sınıfı partileridir. Gerek Lenin, gerekse Lenin'in mirasını sürdürenler ve yaygınlaşması için savaşım verenler; barış içinde yan yana yaşamayı, yani farklı politik sistemlerden ülkelerin birlikte varolmasını hiç bir zaman sınıf mücadelesinin terkedilmesi kapitalizmle sosyalizmin bütünleşmesi, ideolojik savaşımın yadsınması olarak görmemişlerdir. Lenin bu konuya özellikle dikkati çekmiştir: **«Kapitalizm ve sosyalizm yan yana var oldukça barış içinde yaşayamazlar: Ya biri ya öteki kesin zafer kazanacak, ya Sovyet Cumhuriyeti ya da dünya kapitalizmi için cenaze töreni yapılacaktır.»** (Barış İçinde Yan Yana Yaşama, 47, Ser Yayınları)

Ancak yine Lenin kapitalist ülkeleri sosyalist devletlerle barış içinde yaşamaya iten nedenlerin varlığına dikkati çekmiştir. **«Birbirine düşman hükümetlerin ya da sınıfların istemlerinden, irade ve kararlarından daha büyük bir kuvvet vardır: Bu kuvvet, onları bizimle ilişkiler kurmaya zorlayan dünya ekonomisinin genel niteliğidir.»**

Lenin'in, Avrupalı bir gazetecinin sorularını yanıtlarken, Asya'da Sovyet hükümetin izleyeceği politika üzerine söylediği sözler de ilginçtir. **«Avrupa'dakinin aynı: Yeni bir hayata: Sömürücülerin, toprak sahiplerinin, kapitalistlerin, tüccarların bulunmadığı bir hayata gözlerini açmakta olan bütün milletlerin işçileri ve köylüleriyle, bütün halklarla barış içinde yaşama»** (Barış İçinde Yan Yana Yaşama, s. 46, Ser Yayınları). Lenin bu sözlerle kimilerin savunduğu gibi hükümetler arasında karşılıklı yarar temeline dayanan iyi ilişkilerin geliştirilmesine karşı çıkmıyordu: Tersine bir başka yazısında bunun önemine dikkati çekmişti: **«Biz hükümetlerin varlığını görmemezlikten gelemeyiz, çünkü bunun aksi, barışa ulaşma olanağını geciktirecektir. Bir halk hükümeti buna kalkışmaz; üstelik biz halklara başvurmak hakkına sahibiz. Her yerde hükümetler ve halklar arasında farklar vardır, ve bu yüzden biz halklara, savaş ve barış sorunlarına katılmaları için yardım etmeliyiz.»** (T.Y., c. 26, s. 252)

BARIŞ SAVAŞIMINA KARŞI ÇIKILARAK LENİNİZM SAVUNULAMAZ!

Lenin'in daha ilk sosyalist devletin tarih sahnesine çıktığı bir dönemde böylesine önem verdiği barış savaşımının dünya sosyalist sisteminin oluşturduğu ve etkinliği ele geçirdigi bir evrede öneminin daha da arttığı açıktır. Emperyalizmin insanlığı termonükleer bir savaşın içine çekme emellerinin her zamankinden daha çok kabardığı, soğuk harpçiliğin gemi azıya aldığı, silahlanma yarışının durmaksızın ilerlediği bir evrede, barış savaşımını yükseltmenin önemi apaçık ortadadır. Barışın yeminli düşmanları; emperyalizmin ve faşistlerin, maocuların, bunların ekmeğine yağ süren küçük-burjuva devrimcilerinin, politik körlerin tersine dünya devrimci güçleri barış savaşımının sınıf mücadelesine katkısının bilincindedirler. Bunun için dünya devrimci sürecinin üç bileşeni; dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler **işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş** hareketleri barışın güçlü savunucusu ve bekçisidirler.

İRAN DEMOKRATİK ÖĞRENCİ VE GENÇLİK ÖRGÜTÜ (ODYSİ) TÜRKİYE KOLU'NUN AÇIKLAMASI:

savak'ın provokasyonları ve "demokrasiye dönüş' yutturmacası

İran Demokratik Öğrenci ve Gençlik Örgütü ODYSI İran'daki gelişmeler üzerine bir basın bildirisi yayınlamıştır. Bildiride özetle İran'daki ilerici, sosyalist, yurtsever insanların yanısıra küçük esnaf ve üreticilerin de eli kanlı İran Şah'ına karşı savaşıma katıldıkları, gelişen kitlesel eylemlerin rejimi sarstığı belirtilmektedir. Basın bildirisi şöyle devam etmektedir:

«Bu durum ABD emperyalizmini ve ortaklarını, onların kuklası şah rejimini telaşa düşürmekte, ABD emperyalizmi İran'a askeri müdahale planlarını açıklamaktan kaçınmamaktadır. İran'ın içinde ise durumu kendi lehine çevirmek maksadıyla «demokrasiye dönüş» laflarının yanısıra SAVAK ve polislerden «Vatansever» adında silahlı gruplar meydana getirip, rejime karşı olanlara saldırmakla hareketi parçalamak ve hedefinden saptırmak amaçlanmaktadır. Son iki günde Meşhed ve Abadan'da sinemaları yakıp birçok suçsuz insanın ölümüne neden olan kan içen şahın SAVAK rejimi, provokasyonlarla dünya kamuoyunu İran'da gerçek olup bitenleri saklamaya ve İran'da, ülke dışında gerçek din adamlarını kötülemeyi amaçlamaktadır. (...) Bu tür provokasyonlar halkımızın devrimci mücadelesini etkilemeyip, rejimin gerçek yüzünün daha da tanınmasına neden olacaktır.»

«Biz İran Demokratik Öğrenci ve Gençlik Örgütü'nün Türkiye Kolu olarak rejimin katlettiği suçsuz insanların ailelerinin acısına katılarak bu tür insanlık dışı hareketi kınayıp, bir kez daha rejime karşı olanları ortak ve etkin mücadeleye çağırıyoruz.

Yaşasın halkımızın devrimci mücadelesi!

Kahrolsun ABD emperyalizmi ve onun kuklası olan katil diktatör şah rejimi!»

KAVGA SESLERİ

"ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMA BARIŞ, DOSTLUK!" YARIŞMASI

- GENÇ SANATÇILAR,
- GENÇ KARİKATÜRCÜLER, RESSAMLAR, FOTOĞRAFÇILAR,
- GENÇ ÖYKÜ YAZARLARI!

İlerici Yurtsever Gençlik Gazetesi; şiir, karikatür, afiş, öykü, resim, politik fıkra, fotoğrafçılık dallarında birer yarışma düzenlemiştir. Şiir, karikatür, resim, afiş, öykü ve fotoğrafçılık dallarındaki yarışma konusu «Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk» tur. Politik fıkra dalında ise konu sınırlandırması yoktur.

Yarışma dallarının seçici kurulları 65. sayıda açıklanacaktır. Yarışmaya katılacak olan yapıtların en geç 15 EKİM tarihine kadar postaya verilmiş olması gerekmektedir.

Yapıtlarınızı; gençliğin uluslararası dayanışmasının güçlenmesi, gençliğin sorunlarının sergilenmesi ve savaşımına katkıda bulunması için faşizme, emperyalizme ve savaş kışkırtıcılarına karşı birer silah olarak kullanın! Dayanışmayı pekiştirin, yaşama geçirin! Haydi görev başına, haydi yarışmaya!

niğde eğitim enstitüsünde durum

Niğde halkının kararlı savaşımı sonucu şehir merkezinde barınamayan faşistler, çevre il ve ilçelerden militanlar getirerek, terör estirmeye çalışıyorlar. Çevre il ve ilçelerden de takviye alan faşistler, Eğitim Enstitüsünü ellerine geçirerek okulu işgal ettiler. Okulun faşistler tarafından işgal edilmesinden sonra ilericiler, yurtseverler okula gidemediler. Okula devam edebilen demokrat öğrencileri döverek onlarcasını yaraladılar.

Eğitim Enstitüsünde her geçen gün artan faşist terör ve baskı karşısında, Niğde halkı okulu kapattırdı. Okul açıldıktan sonra ilerici yurtsever öğrenciler topluca okullarına devam ettiler.

İlerici yurtsever gençliğin okul içindeki birliğinin sağlanmasıyla faşistler okuldaki etkinliklerini yitirdiler. Okulu kapattırabilmek için girişimlerde bulunan ve girişimleri sonuç vermeyince Somuncuoğlu gibi azılı bir faşisti önlerine kattılar. Somuncuoğlu TRT'de «Niğde Eğitim Enstitüsünün başında bölücülükten yargılanmış müdür bulunmaktadır.» diyerek faşist katillere hedef gösterdi. Yurtsever öğretmenleri birbiri ardına öldüren faşist güçler ölüm listelerine bir yenisini ekledi.

Faşistlerin etkinliğini yitirmesi üzerine, maocu ve maceracı unsurlar harekete geçerek; okulda faşistlerin yapamadığını yapmaya çalıştılar. İlericilere, yurtseverlere saldırarak, düzenledikleri forumda okul idaresini «faşist diktatörlüğün yansıması; sosyal-faşist» ilan ederek Somuncuoğlu ile aynı saflara düştüler.

Eğitim Enstitüsünün ilerici, yurtsever öğrencilerinin önünde duran en acil sorun; okulda anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin faşistlere ve sapık akımlara karşı eylem birliğini sağlamak, birliği ardıcıl bir şekilde savunmak ve hayata geçirmektir.

YAŞASIN GENÇLİĞİN ANTİ-FAŞİST BİRLİĞİ.

NİĞDE'Lİ
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

TOSYA'DA SIKIYÖNETİM UYGULANIYOR!

Ülke düzeyinde artan faşist tırmanışa paralel olarak Tosya'da da faşist saldırılar hız kazandı. 11.8.1978 cuma günü halk namazda iken CHP ilçe merkezi karşısındaki camiye tahrip gücü az, ses gücü yüksek bir patlayıcı madde atıldı. Ardından faşistler «Bunu komünistler yaptı, dinsizler yaptı. Dinsizlere, imansızlara hücum! Hesap soralım, kaymakam istifa!» gibi halkı ilerici, demokrat devrimci güçlere karşı kışkırtacak konuşmalar yaptılar. TÖB-DER, TÜM-DER, CHP İlçe Merkezi, Kaymakam lojmanı ve ilericilerin demokratların bulunduğu kahvelere, evlere, işyerlerine saldırıldı. Camlar, araç ve gereçler kullanılmaz hale getirildi. O sırada kahvede bulunan 2 öğretmen dövülerek, ağır şekilde yaralandı. Olaylar sırasında güvenlik kuvvetleri seyirci kaldılar. Bundan cesaret alan faşistler birçok emniyet görevlisini tartaklayarak silahlarını aldılar. Şimdi Tosya'da Doğu illerinde olduğu gibi sıkıyönetim uygulanıyor. Akşam saat 8'den sonra sokağa çıkma yasağı konulmuş, gruplar halinde gezme yasaklanmıştır. Ancak saldırıları düzenleyen faşist çeteler sokaklarda ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşmaktadırlar. Biz Tosya'lı ilerici - yurtsever gençler CHP ağırlıklı iktidara soruyoruz: Faşist saldırılara karşı ne zamana kadar gözleriniz kör, kulaklarınız sağır kalacak? Daha dün Kastamonu'da, İstanbul'da, Malatya'da, Ankara'da, Türkiye'nin her il ve ilçesinde zincirleme faşist saldırı ve kırımlar düzenlendi. Bu faşist saldırıların korkunç sonucu hiç mi ders vermedi size? CHP ağırlıklı iktidar vakit geçirmeden faşizme ve emperyalizme karşı halkımızın sesine kulak vermelidir. MHP, ÜOD, ÜGD, DEV-KURT, ETKO gibi legal ve illegal bütün faşist ocaklar dağıtılmalıdır. Sorumlularından hesap sorulmalıdır.

Yaşasın tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği!

TOSYA'LI
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

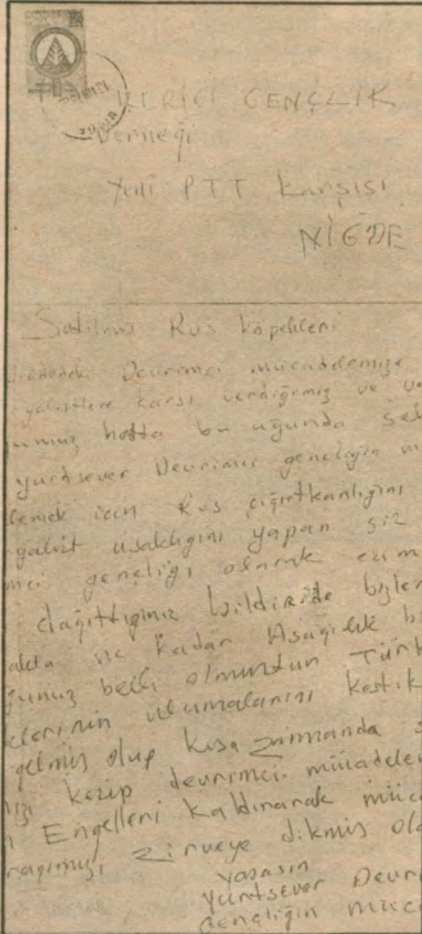
faşist sahtekarlığın böylesi!

ÜGD'li ve MHP'li faşistler Niğde'li ilerici yurtsever genç İsmail Yetik'i 2.8.1978 günü evine giderken pusu kurarak katlettiler.

İlerici, yurtsever, devrimci gençler 3.8.1978 günü yığınsal bir törenle İsmail Yetik'i toprağa verdiler. Faşistlerin provokasyonları bu olaydan bir hafta sonra ortaya çıktı. Faşistler İGD Niğde temsilciliğine maocu ağızla yazdıkları bir tehdit mektubu gönderdiler. (Mektubun fotokopisi yandadır.) Bu mektupla ilerici yurtsever gençleri provokasyona getireceklerini sandılar.

Faşistler, Niğde'de ilericileri, yurtseverleri açık hedef seçmişlerdir. Fakat boşuna! Her geçen gün daha çok gelişen, Niğde'li tüm ilericileri, yurtseverleri bağrında toplayan İGD Niğde Temsilciliği ve emekçi Niğde halkı faşist saldırıların üstesinden gelmesini bilecektir.

NİĞDE'Lİ
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

İLERİCİ GENÇLİK
Derneği
Yeni PTT karşısı
NİĞDE

Satılmış Rus köpekleri
...daki Devrimci mücadelemize
...istlere karşı verdiğimiz ve ...
...nız hatta bu uğurda se...
yurtsever Devrimci gençliğin ...
... için Rus çığırtkanlığını
... uşaklığını yapan siz
... gençliği olarak ...
dağıttığınız bildiride ...
... ne kadar Aşağılık ...
...nız belli olmuştur Türk
...lerinin ... kesti...
... kısa zamanda ...
gelmiş olup ...
... devrimci mücadele...
Engelleri kaldırarak ...
... zirveye dikmiş ol...
...
yaşasın
yurtsever Devr...
gençliğin müc...

11. FESTİVALİN TÜRKÜSÜ

Türkiye'den Havana'ya
Bir sel akageldi bu yıl
Bu üstü köpük köpük
Selam seliydi...
Türkiye'den Havana'ya
Bir sel akageldi bu yıl
Bu Nazım'lı Suphi'li
İnsan seliydi...
Türkiye'den Havana'ya
Bir sel akageldi bu yıl
Bu kırmızı karanfilli
Bahçe seliydi...
Türkiye'den Havana'ya
Bir sel akageldi bu yıl
Bu dağları yarıp geçen
Hasret seliydi...
Türkiye'den Havana'ya
Bir sel akageldi bu yıl
Bu Pir Sultan'ın aktığı
Meşe seliydi...
Ve dünyadan Havana'ya
Bir sel akageldi bu yıl
Bu her dilden, her dinden
Gençlik seliydi...

MUZAFFER ÖZDEMİR

Şişli'de tekstil işçilerinin savaşımı yükseliyor

Tekstil'in yiğit çalışkan işçileri direniyor. Kadını ve erkeği ile burjuvazinin sömürü ve baskı düzenini alt üst edecek büyük bir direnişin tohumlarını atıyor. Bölgede metalurji işçilerinin MESS'e karşı yürüttüğü şanlı direnişten sonra şimdi de Tekstil işçileri savaş boylarında, savaş alanlarında. Destaş'ta, Gençler'de, Samek'te grev türküleri yükseliyor. Kavga sesleri geliyor.

İZMİR'DEN 34 DEMOKRATİK KURULUŞ :

"faşist katillerden hesap sorulsun"

Geçtiğimiz günlerde İzmir'de 34 demokratik kuruluş ülke çapında yoğunlaşan faşist saldırılar ve özel olarak İzmir'de gelişen olaylar üzerine basına yazılı bir açıklamada bulundular. Aşağıda bu açıklamanın bir bölümünü yayınlıyoruz:

«İzmir'in Karabağlar semtinde 11-8-1978 akşamı bir katliam planı uygulamaya kondu. Tüm dünya gençliğini anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk dileği ile Havana Festivali'ne çağıran afişleri yapıştıran İGD'liler üzerine yaylım ateşi açıldı. Bir İGD'li göğsünden vuruldu. Olay yerine gelen polis ise 12 Mart sıkıyönetim dönemini anımsatan bir tavırla, faşist saldırganların yerine olayla ilgili veya ilgisiz, semtteki tüm İGD'lileri yasadışı olarak gözaltına aldı, evlere baskınlar yaparak darmadağın etti, gözaltına alınanları bir hafta boyunca nezarette tutarak insanlık dışı işkenceler uyguladı. Sonuçta saldırıya uğrayan 8 İGD'li tutuklanarak hapse atıldı.

Bizler aşağıda imzaları bulunan demokratik kuruluşlar olarak milyonlarca yurttaşımızın acil istemlerini bir kez daha yineliyoruz. Faşist cinayet yuvalarına karşı tarafsızım demek kötüden yana taraf olmaktır. Hükümeti, Cumhuriyet Savcılarını ve tüm yetkilileri göreve çağırıyoruz. MHP, ÜOD, Ülkücü Gençlik Derneği gibi anarşi yuvaları, ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu), TYK (Türk Yıldırım Komandoları) gibi cinayet yuvalarının faaliyetleri derhal durdurulmalı, tüm katillerden hesap sorulmalıdır.

Ancak böylesi olumlu bir tavrı, işçiler, köylüler, memurlar, küçük esnaflar, aydınlar, yani tüm ilerici-demokratik güçler içtenlikle destekleyeceklerdir.

T. Maden-İş, Dev-Maden-Sen, Aster-İş, Tümka-İş, Bank-Sen, Tüm-Has-İş, bölge temsilcilikleri, Lastik-İş İzmir Şubesi, Dev-Toprak-İş, Yeni Haber-İş bölge temsilcilikleri, Tüm-İş, Gıda-İş, Seka-İş İzmir Şubeleri, Töb-Der, Tüs-Der, Enerji-Der, Genel-Der, Haber-Der, Bank-Der İzmir şubeleri, Ege Köy-Der Genel Merkezi, Tümas, İLD, İKD İzmir şubeleri, Beton-İş Genel Merkezi, Çağdaş Eczacılar Derneği, Köğef - İZKÖK, İGD Konak, Yeşilyurt, Karşıyaka, Bornova, Karabağlar şubeleri, Tüs-Der Bornova Şubesi, Makina Mühendisleri Odası İzmir Şubesi, İnşaat Mühendisleri Odası İzmir Şubesi, TRT-Der İzmir Şubesi.»

KALBİMİN DAMARI

Bir duygu ki içimde
ateş gibi sıcak,
sökülüp alınamaz
aşılamayacak kadar uzak
BİLİYORUM...
çırılçıplak sevgisiyle
yarın güneş doğacak!
belki bensiz
ama...
çocuklarım alabildiğine
sonsuz sevince boğulacak...
Kalbim, yüzümü yıka
yaş görmesin çocuklar
Ben onlarlayım her an
onlar çiçeklere dokunsa
şüphesiz ki çiçekler sonsuz,
çiçekler kırmızımsı.
Yaşayacak baharı,
onlardaki sımsıcak avuç.
ölsem de yaşar!
Çünkü onlar
bendeki kalbin,
kalbimin damarı!

REMZİ DEMİRBAŞ/ÇORUM

"sporla, sağlık ve eğitim oyunları"

Amatör Sporcular Derneği İstanbul Şubesi ve Halkevleri İstanbul İl Koordinasyon Kurulu 100'den fazla federe olmayan kulübün katılacağı, çeşitli spor etkinliklerinin, gösterilerin, seminerlerin, açık oturumların yeralacağı «Sporla, Sağlık ve Eğitim Oyunları» adıyla bir turnuva düzenlediler. 6 Eylül 1978 Çarşamba günü saat 14.00'de İnönü Stadyumunda açılışı yapılacak olan oyunlarla ilgili olarak yayınlanan basın bildirisinde özet olarak şöyle denmektedir:

«Sporun Türkiye'deki ve dünyadaki yerinin konması, başta 'kitle sporu' olmak üzere tüm kavramların gerçek niteliğine kavuşması, federe olmayan kulüpler arasında dayanışma ve dostluğun sağlanması ile kitlelerin sağlıkları için spor yapabilme olanakları aranarak, bu gereksinimin duyurulması Oyunların başlıca hedefleridir.

«Bu hedeflere varabilmek için sporun gerçek yerine oturtulmasını savunan tüm spor örgüt ve kurumları ile demokrasinin koruyucusu ve geliştiricisi olan demokratik örgütleri bu oyunları desteklemeye çağırıyoruz.»

«Sporla, Sağlık ve Eğitim Oyunları»nın programı şöyledir:

A. — 6 Eylül 1978 Çarşamba: İnönü Stadyumunda Açılış Törenleri, 1 — Halk Koşusu, 2 — Folklor gösterileri, 3 — Federe olmayan kulüplerin serenomisi ve ilk maç.

B. — Turnuvanın Devamı: (On hafta), Karşılaşmalar devam ederken seminer, açıkoturum, forumlar düzenlenecektir.

C. — Kapanış Törenleri: (Tarihi daha sonra tesbit edilecek) 1 — Uluslararası Çocuk Yılı dolayısıyla çocuklar koşusu, 2 — Folklor gösterileri, 3 — Final maçı.

D. — Oyunlarla dayanışma Gecesi.

Amatör Sporcular Derneği İstanbul Şubesi — Halkevleri İstanbul İl Koord. Kurulu

KDB 3. GENEL KURULU YAPILDI

27 Ağustos Pazar günü Kocaeli Devrimciler Birliği, 3. Genel Kurul'unu yaptı. Türkiye'nin çeşitli yerlerinden dayanışma ve kutlama mesajlarının geldiği genel kurula, KDB üyeleri kitlesel olarak katıldılar. KDB 3. Genel Kurulu'na, DİSK'e, Türk-İş'e bağlı olan çeşitli sendikalardan ve demokratik örgütlerden de çok sayıda konuk katıldı.

Büyük bir coşku ve disiplin içinde başlayan genel kurulun açış konuşmasını KDB Genel Başkanı Ahmet Alpay yaptı. Alpay konuşmasında, ülkemizde ilericilikle gericiliğin, demokrasi güçleri ile faşizm güçleri arasındaki savaşımın kıran kırana sürdüğünü, ulusal bağımsızlığımızı ayaklar altına alan, ülkemizi emperyalizme, onun askersel, politik ve finans kurumlarının denetimine sokan egemen güçlerin saldırılarının gittikçe arttığını, kitlesel kırımları düzenleyenlerin halkımıza faşizmi dayatmak istediklerini belirtti. Bunalımdan çıkış yolunun açık ve net olduğunu söyleyen Alpay, bu yolun Ulusal Demokratik Cephe'den geçtiğini açıklayarak, genel kurulun böylesi bir dönemde toplanmış olmasının önemini vurguladı.

Ahmet Alpay'ın konuşmasından sonra Genel-İş Kocaeli Şube Başkanı Nafiz Bostancı, Türk-İş'e bağlı 8 sendika adına Dursun Özden ve İGD MYK adına Adnan Sel birer konuşma yaptılar.

Adnan Sel, Türkiye gençlik hareketinin önünde tarihsel önemde sorunların çözüm beklediğini ve bu uğurda zorlu kavgaların olduğu bir dönemde genel kurulun toplandığını belirterek şöyle dedi: «Bu kavga dolu günlerde İGD olarak onurlu 1. Kongremizin kararları ışığında somut eylemler düzenliyoruz. Bu eylemlerimiz gençlik yığınlarının ilgisini çekiyor. NATO'lara, CENTO'lara, atom harmanlarına, İMF'lere, ikili kölelik anlaşmalarına karşı ULUSAL BAĞIMSIZLIK DİRENİŞİ'nde işçi sınıfının eylem platformunda yerimizi alıyoruz.»

Daha sonra gündemin diğer maddelerinin görüşüldüğü genel kurul, yeni görev dağılımını belirleyen seçimlerin yapılması ile sona erdi.

GÜNEY ELEKTRİK SANAYİ İŞYERİNDE

İŞÇİ GENÇLİK DAYANIŞMASI YÜKSELİYOR

Maden-İş Sendikası 12/8/1978 günü Güney Elektrik Sanayi işyerinde grev kararı aldı. Adana ilerici yurtsever gençliği, 17/8/1978 günü grev yerine yaptığı kitlesel dayanışma ziyaretiyle, grevci işçileri sonuna kadar destekleyeceklerini ve işçi sınıfının yolunda yılmadan yürüyeceğini bir kez daha somut olarak gösterdi.

Grev yerinde Baştemsilci İsmail Demir, Temsilci Mustafa Sağer ve sigortasız olarak çalıştırılan Ruhi Ceviz, Adem Arık adlı işçiler greve neden gittiklerini ve neler istediklerini şöyle açıkladılar:

«İşyerinde sendikal çalışmalardan önce 70 işçi çalışıyordu. Sendikal çalışmaya geçildikten sonra işveren bu sayıyı 20'ye düşürdü. Bizler işyerinde elektrik kumanda panosu, armatür, elektrik tesisatı, yüksek ve alçak gerilimli işleri yapmaktayız. Bir elektrik kumanda panosu 2'si usta 3'ü çırak 5 işçi ücretleri de içinde olmak üzere yaklaşık 300.000 TL'sına malolmaktadır. Bunun satış ücreti ise 700.000 TL'sıdır. Ustalar asgari ücretten, çıraklar ise aylık 600 TL ücretle çalıştırılmaktadır.

İşveren yaşı küçük sigortasız işçi çalıştırıyor. Öyleki yaşı küçük olan bu işçiler en ağır şartlar altında çalışıyorlar. Müfettiş geleceği zaman sigortasız işçilere işveren tarafından izin veriliyor. Sigortasız işçiler işverenden sigorta hakkı istediklerinde «Bana çok pahalıya mal olursun» cevabı ile karşılaşmaktadırlar. Bizler sabah 7,30'dan, akşam 17,30'a kadar çalışmaktayız. Bu zaman işçiler çok olduğunda daha da artmaktadır. Çalıştığımız fazla mesainin farkları da verilmemektedir.

Aylıklar aybaşında bordrosuz verilmekte, her aybaşı işveren giriş-çıkış yaparak sigorta primlerini ödememektedir.

Bizler bu koşullar altında daha fazla çalışamayacağımızı anlayıp sendikamız Maden-İş'in öncülüğünde greve gittik. İşyerinde çalışan tüm arkadaşlar Maden-İş'e üyedir. Grevimizi sonuna kadar yılmadan devam ettireceğiz.»

ADANA'LI
İLERİCİ YURTSEVER GENÇLER

ŞİLİ'YE EVET, PİNOŞE'YE HAYIR

11 Eylül 1973, Allende iktidarının faşist Pinoşe Cuntası tarafından devrildiği, ülkenin kanla, ateşle boğulduğu gündür. Halk Birliği hükümetinin demokratik dönüşümlerinden, zengin bakır madenlerinin, yerli ve yabancı tekellerin ulusallaştırılmasından, ülkenin demokratik bir yola girmesinden tedirgin olan emperyalist güçlerin bu girişimi Şili'ye, Şili halkına yoksulluk, işsizlik, baskı ve zulümden başka bir şey getirmemiştir. Cuntanın bütün baskılara, adam öldürmelerine karşın, bugün Şili halkı ve gençliği faşizme karşı savaşımın bir simgesidir.

11 Eylül Şili Halkıyla ve Gençliğiyle Dayanışma Günü dolayısıyla, bu sayımızda, Dünya Turu'nu Corvalanların, Allendelerin, Nerudaların, Haraların ülkesi Şili'ye, Şili halkı ve gençliğinin savaşımına ayırdık.

Allende iktidarını deviren faşist Pinoşe Cuntası'nın bugüne kadar iktidarda kalabilmesinin ana kaynağı baskı ve zulüm olmuştur. Şili halkı ve gençliğinin verdiği savaşımın yükselmesi ve toplumun geniş kesimlerinin anti-faşist savaşıma katılımı onu daha da saldırganlaştırmaktadır.

Bugün Cuntaya karşı çıkan ve geçmişte Halk Birliği'ne karşı olan gericiler dahi hapishanelere konulmaktadır. Ülkede 2500 "kayıp" insan ve 3300 politik tutuklu vardır. Bunlar arasında, Şili Komünist Gençliği Sekreteri Jose Weibal, ve eski Genel Sekreteri, Gladys Marin'in kocası Jorge Munoz, Sosyalist Gençlik Örgütü Genel Sekreteri Carlos Lorca ve örgüt liderlerinden Carlos Contreras da bulunmaktadır.

Cuntanın Şili halkına getirdiği sadece bunlar değildir. İşsizlik oranı % 14.5, enflasyon oranı ise % 340.7'dir. Cunta dönemi boyunca 100 bin öğrenci okullarından uzaklaştırılmıştır. 1975 yılında Üniversiteler Bütçesi 1974'e oranla % 40 düşürülmüştür. Bir işçinin ortalama aylığı olan 700 peso, iki çocuklu bir ailenin sadece bir öğün yemeğine yetmektedir.

TÜM BASKILARA KARŞIN ŞİLİ GENÇLİĞİNİN SAVAŞIMI YÜKSELİYOR

Şili halkı ve gençliği varolan koşulları değerlendirmekte, somut savaşım biçimleri belirlemektedir. Gençler, bu ağır koşullarda duvarlara Cuntayı protesto eden yazılar yazmakta, duvar gazeteleri asmaktadırlar. Banknotlar üzerine anti-faşist sloganlar yazılmaktadır. Bildiriler, broşürler basılmakta ve dağıtılmakta, hazırlanan broşürler evlere postalanmakta ve okuyan herkesin aynı şeyi yapması istenmektedir. Cunta koşullarında demokratik savaşım durmamakta, üniversite öğrencileri, okullarında «Milli Güvenlik Dersi» okutulmasını engelleyebilmektedirler. Cuntanın kendini güzel göstermek için düzenlediği bir bahar festivalinde gençlerin yüzleri maskeli olarak

bildiri dağıtması ve 100 kadar köpeğe «Ben Pinoşe'yim» yazılarak sokaklara salınması, Şili gençliğinin tüm olanaklardan yararlandığını göstermektedir.

Kayıp insanların salınması için çok yönlü eylemler yürütülmekte, basın konferansları, yürüyüşler düzenlenmekte, açlık grevleri yapılmaktadır. Temmuz ayında, Santiago'nun işlek bir caddesi olan Alameda Bernardo O'Higgins'de kayıp öğrencilerin salınması için 1000'e yakın ögrencinin katıldığı bir yürüyüş yapılmıştır.

Gençler ve öğrenciler sanatsal ve kültürel gösteriler düzenlemekte ve elde edilen gelirle işsiz kalan yurtseverlere ve kimsesiz kalan çocuklara yardım etmektedirler.

Gençlerin ve öğrencilerin en geniş kesimini örgütlemek ve onları savaşıma çekmek için sanat ve kültür klüpleri kurulmakta, cuntanın kurmuş olduğu klüpler ise birer anti-faşist merkez yapılmaktadır.

Şili gençliğinin temel ilkesi: Cunta koşullarında bile demokratik savaşımın sürdürülmesi ve gençliğin en geniş kesimini bu savaşıma çekmek, gençliğin anti-faşist birliğini sağlamaktır.

ŞİLİ GENÇLİĞİ İÇİN TARİHSEL BİR TOPLANTI: ŞİLİ KOMÜNİST GENÇLİĞİ MERKEZ KOMİTESİ PLENUMU

Ocak 1978'de Budapeşte'de toplanan ve tarihsel bir öneme sahip olan Şili Komünist Gençliği Merkez Komitesi Plenumu, gençliğin faşizme karşı verdiği savaşımı ve geçmişi değerlendirdi, gençliğin anti-faşist savaşımı konusunda açımlar getirdi ve onun savaşım hedeflerini belirledi.

Plenum, Şili gençliğini, insan haklarının sağlanması, "kayıp" politik tutukluların salınması, sıkıyönetimin kaldırılması ve Pinoşe'nin gizli polisi DINA-CNI'nin dağıtılması için birleşmeye ve savaşmaya çağırdı.

Şili Komünist Gençliği Genel Sekreteri Gladys Marin, sunduğu Plenum Raporu'nda: Adil ücret, genç işsizlere iş olanağı, üniversitelerde askeri müdahaleye son verilmesi, genç insanların bağımsız ve demokratik örgütlerini kurma hakkı, özerk eğitim hakkının korunması, öğrencilerin toplumsal durumuna göre üniversitelere ücret ödemesi, Şili'nin kültürel mirasının korunması, anayurtta yaşama hakkı için savaşımın yükseltilmesi gerektiğini vurguladı.

Plenum, tüm bu istemler için savaşımda gençliğin anti-faşist birliğinin dirimsel önemde olduğunu belirledi. Raporda, Halk Birliği'ne dahil Şili Komünist Partisi, Sosyalist Parti, Halkçı Birlik Partisi, Bağımsız Halk Partisi, Radikal Parti, Sosyal Demokrat Parti, Solcu Hristiyan Parti'lerinin gençlik kesimlerinin oluşturduğu Halk Birliği Gençliği'nin ortak savaşımının daha da pekiştirilmesi için aşağıdaki öneriler belirlendi.

1. Diyalogu sürdürmek, toplantıların sayısını artırmak, anlaşma için tüm olanakları araştırmak,
2. Gençliğin farklı kesimleri için ortak bir eylem planı çizmek,
3. Her gençlik kesimi için birleşik yığın örgütleri kurulmasıyla, diktatörlüğe karşı savaşımı yönlendirmek için bir Gençlik Düzenleyici Komitesi oluşturmak.

Plenum, gençliğin anti-faşist birliğinin sadece Halk Birliği ve Hristiyan Demokratlarla kısıtlı olmadığını, bu birlikte faşist olmayan genç işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, sanatçıların, sporcuların ve özgür, demokratik bir anayurt isteyen ordudaki unsurların da yer alacağını belirledi.

ŞİLİ İLE ULUSLARARASI DAYANIŞMA GÜNCELDİR

Uluslararası dayanışma Şili halkı ve gençliğinin savaşımını etkilemekte, ona kan vermektedir. Uluslararası dayanışma sadece anti-faşist güçleri değil, bunun yanısıra ilk başta cuntayı desteklemiş unsurları da cesaretlendirerek büyük bir etkiye sahip olmaktadır. Bunun ötesinde, Cuntanın uygulamalarında ve kararlarında daha dikkatli olmasını getirmekte, uluslararası dayanışma aracılığıyla Şilili yurtseverler faşizmin zindanlarından kurtarılmaktadır.

Uluslararası dayanışmanın gerekliliğini ve önemini bilen DDGF ve UÖB, diğer ilerici güç ve örgütlerin yanısıra, Şili halkı ve gençliğiyle dayanışma toplantıları ve seminerler düzenlemektedir. DDGF 10. Kongresi'nin bu yönde aldığı karar büyük önem taşımaktadır. Şili halkı ve gençliğiyle dayanışma 11. Festival Programında da yeralmıştır. Festival'de, faşizme karşı savaşan Şili halkı, gençliği ve öğrencileriyle ilgili bir Komisyon oluşturulmuş ve dayanışma eylemleri düzenlenmiştir.

Türkiye gençliği de Şili halkı ve gençliğiyle dayanışmasını yükseltmekte, dayanışmanın önemini hiç bir zaman gözardı etmemektedir. La Esmeralda'yı protesto gösterilerinde, Festival Programı boyunca olduğu gibi, Şili halkı ve gençliğiyle dayanışmasını daha da güçlendirecek ve bu alandaki tüm olanaklarını kullanacaktır.

• 11. Festival'de Türkiye delegasyonu Şili'yle dayanışma mitinginde...

• Santiago'da "kayıp"ların bulunması için Temmuz ayında yapılan yürüyüş.